

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. бр. 04/2007

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 08.јула 2008. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- заменик тужиоца за ратне злочине Веселин Мрдак,
- оптужени Здравко Пашић,
- браниоци оптуженог адвокат Горан Петронијевић и Мирко Ђорђевић.

Суд је у истом саставу.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес НАСТАВИ

Да се НАСТАВИ доказни поступак.

Да се у наставку доказног поступка саслуша вештак медицинске струке доктор судске медицине професор доктор Слободан Савић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо ово решење донели прошли пут, професор је ту, па ћемо да га позовемо.

Судски вештак, професор доктор СЛОБОДАН САВИЋ, са подацима као у списку сталних судских вештака, опоменуто, са подсећањем на положену заклетву изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Докторе, добар дан.

СУДСКИ ВЕШТАК СЛОБОДАН САВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви погледали ово писмено, судско-медицинску експертизу и фотодокументацију са обављене ексхумације?

СУДСКИ ВЕШТАК СЛОБОДАН САВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кажите ми у вези те судско-медицинске експертизе, пре свега нам реците, о којим се деловима тела ради, обзиром да су неки означени крајње стручно и друго, да ли те ране могу да се повежу

онако како су оне означене у тој судско-медицинској експертизи и о чему се ту, заправо, ради?

СУДСКИ ВЕШТАК СЛОБОДАН САВИЋ: На основу прегледа документа који ми је достављен и који је насловљен као «Експертиза судско-медицинска», а урађена је од стране доктора Милорада Љуштине, закључио сам да се у конкретном случају радило о спољашњем прегледу леша и опису рана које су током тог спољашњег прегледа установљене.

Лекар који је прегледао леш, констатовао је шест улазних рана од прострелина нанесених пројектилима испаленим из ватреног оружја и према оном како је наведено, локализација тих улазних отвора је била следећа: прва рана у пределу трбуха пет центиметара изнад пупка, друга рана бочно од ње на десет центиметара испод самог ребарног лука, мада није наведено са које стране, да ли са леве или са десне и наведено је да се та рана налази у предњом мамарној линији. Вероватно се радило о такозваној средњој мамарној или сисној линији, а то је линија која пролази кроз ниво дојкине брадавице, а паралелно са уздужном средњом линијом тела. Трећа рана описана је у пределу леве карличне кости, како је речено, изнад руба *criste ilijake*, а то је предео карлице са леве стране, непосредно изнад гребена бедрене кости. Четврта улазна рана описана, односно констатована је у пределу средине леве кључне кости, пета на левом образу и наведено да је у пределу средине *ramusa mandibule*, а то је уствари лева грана доњовиличне кости, дакле рана на левој половини лица и последња улазна рана констатована је на средини спољње стране леве подлактице и у наведеној експертизи од ове ране спроведен је и описан канал који се пружа нагоре кроз леву руку. У пределу овог канала констатован је прелом леве рамењаче, односно како је лекар констатовао, кости надлактице и за ову прострелину констатована је и излазна рана да се налази испод, односно десет центиметара од аксиларног прегрива, а то значи од врха леве пазушне јаме.

Поред ове излазне ране, која је у експертизи повезана са улазном раном, у даљем тексту лекар описује још пет излазних рана које су све констатоване на задњој страни трупа. Једну је констатовао у пределу горњег дела грудног коша, са задње стране, два центиметра испод базе врата. Није констатовано да ли је са леве или са десне стране или у средњој линији. Следећа у висини врха леве лопатице, следећа у левом слабинском пределу, следећа у сакралном пределу са леве стране, што значи у левој половини крсног предела и последња, шеста излазна рана констатована је у пределу бубрега, али се на фотокопији овог документа што се тиче стране, може прочитати само «ог», што не можемо да закључимо да ли се ради левог или десног бубрега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и кажите ми сада, да ли полазећи од оваквог спољашњег прегледа, пошто је то очигледно то, ове ране овако описане, да ли би могле да се повежу у смислу да ове улазне одговарају овим описаним излазним?

СУДСКИ ВЕШТАК СЛОБОДАН САВИЋ: С обзиром на то да су улазне ране прострелина констатоване на предњој страни, а излазне ране констатоване на задњој страни тела, оне би се могле повезати, односно да представљају делове

прострелина које су прошле кроз труп, али се са поузданом, односно поуздано може утврдити правац пружања канала само да је урађена обдукција, али не и на основу спољашњег прегледа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је то што сам имала да Вас питам. Хвала Вам. Да ли чланови већа имају питања?

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јасно ми је шта ћете одговорити, али морам Вас питати, редослед повређивања, редослед nanoшења повреда?

СУДСКИ ВЕШТАК СЛОБОДАН САВИЋ: Нема, на основу овога нема медицинских параметара на основу којих би се могао установити редослед nanoшења ових повреда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац, да ли има питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само једно. Да ли све ове констатоване повреде, ране, су апсолутни узрок смрти?

СУДСКИ ВЕШТАК СЛОБОДАН САВИЋ: С обзиром на то да је урађен само спољашњи преглед, на ово питање се не може одговорити са сигурношћу. Међутим, с обзиром на локализацију спољашњих, улазних и излазних отвора и могући правац њихових канала кроз труп где су локализоване виталне структуре, односно унутрашњи органи и крвни судови, могуће је, односно са великом вероватноћом се може закључити да су ове повреде узроковале насилну смрт Крушић Драгутина, али се на основу доступних података, не може са сигурношћу установити који је и био узрок смрти.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, бранилац, оптужени? Само приђите микрофону.

ОПТ. ЗДРАВКО ПАШИЋ: Питао бих, само на основу овога, овога, овога, експертизе ове, прегледа, овде има много нетачних ствари.

СУДСКИ ВЕШТАК СЛОБОДАН САВИЋ: Ја се извињавам?

ОПТ. ЗДРАВКО ПАШИЋ: Нетачних и то, а друго, да ли је могуће да може само један доктор који није био стручан, тај како се зове, да ли је могао сам да потпише овај документ?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај доктор.

СУДСКИ ВЕШТАК СЛОБОДАН САВИЋ: Мислим, да ли сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви ћете оптуженом, овако да кажете, какво је рецимо правило како се обавља преглед и тако даље, шта се ради у тим случајевима, како изгледа комисија, то можете да кажете оптуженом.

СУДСКИ ВЕШТАК СЛОБОДАН САВИЋ: Ко ће вршити преглед леша, без обзира да ли се радио спољашњи преглед или обдукција, наравно одређује се у складу са важећим законским прописима. Конкретно, у нашој земљи то је Законик о кривичном поступку, пошто се не ради о територији наше земље, ја не могу да кажем, ко је у конкретном случају био надлежан да одреди лекара који врши преглед леша, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, по правилу реците оптуженом ко врши обдукцију, шта се ради у тим случајевима?

СУДСКИ ВЕШТАК СЛОБОДАН САВИЋ: У идеалним условима, то би требало да буде лекар специјалиста судске медицине. Међутим, колико знам, у нашем Законику о кривичном поступку још увек није уведено да је то обавезно, него по правилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, оптужени, то су Ваше примедбе на тај записник које сте дали прошли пут, па сада се сконцентришите на ово што би могли да питате доктора.

ОПТ. ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да ли је могло да једно лице то направи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, докторе, Ви ћете сада одговорити, да ли по правилу код нас, лекар судске медицине вештак обавља обдукцију и преглед сам или уз асистенцију још неког лица?

СУДСКИ ВЕШТАК СЛОБОДАН САВИЋ: То зависи од тога како доноси одлуку орган који води поступак, јер опет према Законику о кривичном поступку наводи се да вештачење обавља један или у случају комплексних и тежих вештачења, два или више лица, наравно опет одређује орган који води поступак. Значи, ни у нашим условима није неопходно, што није правило, да обдукцију морају да раде два лекара специјалиста судске медицине, мада је код нас у Институту за судску медицину то правило, али колико знам, у свим осталим судовима у Србији, обдукцију у великом броју случајева раде и лекари специјалисти судске медицине као појединци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Да ли има још питања? Изволите.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Рекли сте негде код ове ране коју сте описивали у надлактици, односно лева надлактица, да ли је тако и повреда раменог дела, да ли има трага и да ли бисте евентуално из овога могли извући закључак, да ли се ради о прострелу или устрелу? Да ли има трагова устрела у тој рани?

СУДСКИ ВЕШТАК СЛОБОДАН САВИЋ: Како, начин како је описано у овој експертизи, односно у овом прегледу, закључио сам да је лекар то описао као прострелину, да је повезао улазну рану на спољашњој страни леве руке и излазну на десет цм од пазушног прегипа и да је констатовао у пределу тог канала преломљену леву рамену кост. Нисам могао да закључим да се евентуално радило о устрелини, односно да се радило о задржаном пројектилу у телу, јер колико сам видео из целог налаза, лекар је само на једном месту описао делове пројектила који су нађени у одећи, али не и у телу које је прегледао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Има ли још питања? Нема. Кажите ми, да ли Ви имате још нешто да додате и да ли тражите трошкове?

СУДСКИ ВЕШТАК СЛОБОДАН САВИЋ: Ја бих доставио, пошто имам трошковник у Институту, ако сте сагласни, да доставим накнадно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се вештаку исплате трошкови за данашњи долазак по захтеву који ће накнадно да достави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам, можете да идете.

СУДСКИ ВЕШТАК СЛОБОДАН САВИЋ: Хвала и Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се у наставку доказног поступка прочитају још два доказа које је тужилац предложио у оптужници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које смо ми прошли пут прескочили, односно пропустили да прочитамо, па ја питам онако унапред, примедбе остају исте? То су докази који се односе на, ове писмене доказе предложене у оптужници, које ми прошли пут нисмо прочитали, а то је:

- решење Окружног суда у Глини, Ки-13/92-9 које се односи на доношење решења о спровођењу истраге против Грубишић Милана и
- решење Окружног суда у Глини, Ки-13/92 да се истрага у наведеном предмету прекида.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тужилац предложио, примедбе су претпостављам исте.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија, ми остајемо код оних примедби које смо изнели у односу на све остале доказе које сте прошли пут изводили, а који се тичу судских списа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац? Ништа, Ви остајете код оних ранијих навода, да ли је тако?

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Предњи докази су прочитани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има нових предлога за извођење доказа у овом предмету?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви, тужиоче, остајете код свих предлога?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дакле, нових доказних предлога немам, а одустајем од предлога изнетог 21.03. ове године на главном претресу да се изврши суочење између Вишњић Дмитра и сведока Грубјешкића. Сматрам након свих изведених доказа, да је овај доказни предлог сувишан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, бранилац, нема никакве доказне предлоге? Оптужени, имате ли Ви неке доказне предлоге?

ОПТ. ЗДРАВКО ПАШИЋ: Прошли пут ове документе које смо гледали, нисам ни прегледао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. ЗДРАВКО ПАШИЋ: Значи, ја не знам и да се суоче ово, јер су општи потписи, немају никакве везе са лицима која се наводе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви добили ову документацију, односно фотокопију списка предмета?

ОПТ. ЗДРАВКО ПАШИЋ: Јесам и прегледао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До сада, пре овог данашњег претреса, да ли сте добили?

ОПТ. ЗДРАВКО ПАШИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ове списе предмета у фотокопији?

ОПТ. ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све, да ли је тако? Ништа друго ми немамо, нити смо било који други доказ изводили, осим онога што сте добили.

ОПТ. ЗДРАВКО ПАШИЋ: Али ово задњи пут када је било, оно задњи пут када смо прегледавали, то нисмо све прегледали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете ли сада неко време, да ли сте се Ви консултовали са браниоцем?

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија, ако могу да помогнем. Мислим да су ово што оптужени сада износи, примедбе на оне доказе које смо извели, примедбе у смислу њихове валидности и примедбе које су усмерене у правцу

оспоровања идентитета лица која су сачинила те доказе. То смо прошли пут прецизно изнели, а када каже да нисмо прегледали, он је предлагао да судско веће стави све те.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ставили смо на документ камеру.

ОПТ. ЗДРАВКО ПАШИЋ: Потписе, да се види да уопште нису.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија, не само на екран, он је предложио да их ставите све одједном, па да прегледате све потписе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све у исто време, то на претресу.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: А мислим да можете да уочите разлике и да није никакав проблем у том правцу, што се нас тиче, ми смо дали те примедбе и мислим да ће судско веће то учинити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то то, оптужени каже да није видео доказе.

ОПТ. ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја сам тражио да се потписи, да се разгрну, да се види да уопште ниједан потпис.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Иста лица имају различите потписе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, и Ви сте појединачно указивали на одређене.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Затим различита лица имају исти потпис.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

ОПТ. ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ставио сам, главна оптужница Петра Гламочлије коју није ни он вршио, а потписао га неко други. Значи, главна изјава овога сведока «А» није, нити је тачна, нити се поклапа са његовом изјавом, а није Перо нити је био са њим, који је имао транскрипт, који је рекао да није, нити је њега испитивао, а доље је потписан Перо и да је он то направио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада да Вас питам, да ли сте Ви све то видели?

ОПТ. ЗДРАВКО ПАШИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су те примедбе оне које сте изнели прошли пут, да одређена службена белешка, односно писмено које носи назив «Службена белешка» има идентичан потпис као и неко друго и да то личи не знам на потпис маршала или остало, да ли је то то?

ОПТ. ЗДРАВКО ПАШИЋ: Тачно и извештај Ранка и Петра су јако, немају никакве везе једно са другим, да се сложи, да се види да то није то. По мени су састављени групно, нити су на мјесту, главни, главни увиђај који је био је, види се није уопште било на том увиђају, него да је састављен ван тог мјеста догађаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то оне исте примедбе које сте износили прошли пут, мада приликом, значи, одлучивања и оцене ових доказа, судско веће све то истовремено гледа и упоређује потписе. То је то. То значи ми сада нећемо радити на претресу, него сада обзиром да смо те доказе прочитали, ми ћемо приликом њихове оцене када овај претрес буде готов, пре доношења одлуке да их тако погледамо и да их упоређујемо, то је то. То је начин на који се докази оцењују и одлучује о њима. Добро, хвала Вам.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ОТКЛАЊА СЕ извођење доказа суочењем Милана Грубјеша и сведока Дмитра Вишњића.

ДОКАЗНИ ПОСТУПАК ЈЕ ЗАВРШЕН.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дозволите ми да пре завршне речи, извршим извесно чињенично техничко прилагођавање изведених доказа у току поступка. Ништа се суштински, материјално неће променити, него се ради о извесном чињеничном прецизирању.

Дакле, у оптужници, у диспозитиву оптужнице, у другом реду, иза речи «члан 3. став 1», додаје се реч «тачка а)». У трећем реду, иза речи «члан 13.» изостављају се речи «став 2». На следећој страни, на другој страни диспозитива оптужнице, у четвртном реду, иза речи «САО Крајине», додају се речи «односно од 19.12.1991. године Републике Српске Крајине – скраћено РСК». На истој страни, у једанаестом реду, иза речи «САО Крајине», додају се у загради речи скраћено «РСК». У истом реду, иза речи «извршили», а у наредном дванаестом реду, изостављају се речи «напад на поједина цивилна лица која нису учествовала», па уместо тих речи, дакле, иза речи «извршили», «убиство цивилног лица које није учествовало», речи «непосредно у непријатељствима» остаје, а иза тих речи изостављају се речи «и који је за последицу имао смрт једног лица».

Остали део текста диспозитива ове оптужнице, остаје неизмењен, с тим што у последњем ставу диспозитива ове оптужнице, иза квалификације кривичних дела, односно иза речи «у вези чл.22. КЗ СРЈ», у загради се додају речи «Службени лист СРЈ – 37/93», затворена заграда.

То би било све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Да ли сте, оптужени, разумели ово о чему се ради и да ли браниоци хоће да поразговарају са оптуженим? Каже, овако код мене стоји – «извршили убиство цивилног лица које није учествовало непосредно у непријатељствима, тако што су» и тако даље. Да ли је тако, тужиоче? А изоставља се «које је за последицу имало смрт».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Које је за последицу имало смрт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се изоставља.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: А које је за последицу имало смрт једног лица, то се изоставља?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, Да ли Ви то разумете, оптужени, односно да ли хоћете да поразговарате са браниоцем везано за ове измене? Браниоци, да ли разумете ове измене, хоћете да поразговарате са оптуженим? Не? Реците онда само, није се снимило, да ли има примедби, да ли Вам треба, нисте Ви, није се снимило бранилац шта је рекао. Не знамо шта сте рекли. Да ли има потребе да разговарате са оптуженим, у смислу ових измена оптужнице или не? Молим? Само и Ви морате да кажете са микрофоном, знате, не говорите у микрофон.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија, ако тражите од мене да се изјасним као бранилац да ли има потребе да се консултујем са мојим брањеником и да ли тражимо накнадно време за некакво изјашњење, појашњење и да ли разумемо ово што је тужилац прецизирао, могу да Вам кажем да разумемо, колико видим и наш брањеник разуме, нема потребе за додатним временом. Да ли треба још нешто да кажем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је то, не, то је то што смо хтели са микрофоном. Добро, хвала Вам.

Обзиром да оптужени и браниоци не траже време за припрему одбране сходно измењеном оптужном акту већ изјављују да су разумели о чему се састоји измена оптужнице.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес НАСТАВИ.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Доказни поступак ЈЕ ЗАВРШЕН.

ЗАВРШНЕ РЕЧИ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можемо ли да пређено на завршне речи? Можемо, браниоци? Оптужени, може? Заменик тужиоца за ратне злочине Веселин Мрдак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Поштовани чланови судског већа, уважене колеге браниоци, предметном оптужбом стављено је на терет оптуженом Здравку Пашићу да је на начин и у време и на месту, како је описано, извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву из чл.142. став 1 КЗ СРЈ у вези чл.22. истог Закона.

Током овог поступка, односно током овог главног претреса, изведени су у духу и смислу ЗКП-а сви неопходни докази који нам дају поуздан основ за закључак, о постојању свих битних чињеница важних за одлуку по овој оптужби. Сматрам да се оценом свих ових доказа, скупно, појединачно и у међусобној вези, може поуздано закључити да је оптужени Здравко Пашић извршио предметно кривично дело.

За утврђивање неких битних чињеница које се пре свега тичу објективних услова инкриминације, није требало изводити било какве посебне доказе, будући да су те и такве чињенице општепознате. Овде се пре свега односи, ово се пре свега односи на постојање унутрашњег оружаног сукоба. Подсетићу да из доступне и познате документације произилази да је 01.04.1991. године према одлуци Извршног већа САО Крајине одлучено да се на њеној територији примењују Устав и закон Србије, као и уставно-правни систем СФРЈ. 19. децембра 1991. године, Скупштина САО Крајине прогласила је Републику Српску Крајину и усвојила Устав Републике Српске Крајине. РСК ни тада, нити било када, није међународно призната, као што у ово време није била призната ни Република Хрватска, мада су се они прогласили независним 25. јуна 1991. године, а међународну верификацију таквог признања, добили су тек половином јануара наредне, 1992. године. Напомињем узгред да Уједињене нације у то време, дакле у јесен-зиму 1991. године, нису имале никакву контролу на територији РСК, будући да је Резолуција 743 којом је иначе почело спровођење Венс-Овеновог плана и према којем су дефинисане заштићено подручје и заштитне зоне, скраћено УНПА, усвојене од стране Савета безбедности тек 21. фебруара 1992. године, а војници УНПРОФОР-а су почели да стижу тек у априлу те 1992. године. Дакле, у јесен, у време јесен-зима 1991. године, на територији Републике Хрватске био је у току унутрашњи оружани сукоб између ЈНА и војних и полицијских снага САО Крајине после 19. децембра, видели смо да се ради о Републици Српској Крајини, с једне стране и војних и полицијских снага Републике Хрватске, с друге стране, јер се САО Крајина формира на делу територије Републике Хрватске, која је тада, као што је познато, била једна од федералних јединица у саставу СФРЈ и као што је познато, формирање једног таквог државног или полудржавног ентитета одвија се уз употребу оружане силе. Истовремено, власти Републике Хрватске употребом својих војних формација, Збора народне гарде и МУП-а, настоје да заузму територију САО Крајине, односно Републике Српске Крајине и да успоставе оружану контролу, односно ефективну власт на територији Републике Хрватске, што је

и перманентно и повремено доводило до, почело од оружаних провокација, па до отворених и жестоких оружаних сукоба. Из списка се да утврдити, што је неспорно, да је територија општине Слуња стављена под контролу ЈНА и војних и полицијских снага САО Крајине, 16. новембра 1991. године, а 17. новембра, следећег дана, је формирано Ратно председништво општине Слуњ. На тај начин и општина Слуњ је ушла у састав САО Крајине, односно постаје део територије ове аутономне области, у ратном сукобу са осталим деловима и војним формацијама Републике Хрватске. Напомињем да при томе није битно да је било непрестаних сукцесивних и истовремених оружаних сукоба да би се неки догађај могао оквалификовати као било која врста ратног злочина.

Какав је статус појединих учесника у овом инкриминисаном догађају? Оптужени Здравко Пашић, а што се може утврдити и на основу његовог исказа, исказа сведока које смо саслушали и појединих докумената из списка, је био припадник једне од војних јединица САО Крајине на другом подручју. На основу одобрења тих војних власти, а на основу сопствене жеље, долази у Слуњ и јавља се у полицијску станицу где је требало да обавља посао полицајца. Да ли је он при том и на који начин ваљано обављао ту своју дужност, да ли је био дисциплинован или не, за конкретни случај уопште није битно. И у једном и у другом случају, било као припадник војних формација, који је дошао са друге територије и припадник полицијских снага на територији општине Слуња, те чињенице саме по себи су веома битне и упућују на основни закључак да је он припадник оружаних војних формација једне стране у сукобу. Оптужени, осуђени или код нас сведок Грубјешкић је, што се несумњиво утврђује и на основу његовог исказа и приложене документације, у то време, децембра месеца 1991. године, радио је у Јавном предузећу «Комуналац». Да ли је он у том предузећу био возач или комерцијални директор, како је написао у једном свом захтеву да му се омогући да се његова фирма обавести да је у притвору, приликом поступка који су водили полицијски правосудни органи у Глини, уопште није битно. Битно је то да је он под контролом и у власти тог Ратног председништва у ратним условима. Дакле и у једном и у другом случају, недвосмислено се утврђује да су обојица, и Пашић и Грубјешкић, припадници оружаних формација једне стране у сукобу. Ко је оштећени, доктор Драгутин Крушић? Несумњиво и неспорно је утврђено – прво, цивилно лице, друго, лекар, доктор и треће, хрватске националности. Имао је радну обавезу, утврђује се на основу изведених доказа, да је највећи део времена проводио не у свом стану, него у Дому здравља, па тако и те критичне ноћи. Дакле, у објективном смислу су испуњени сви законски услови да се све ове појединости третирају као објективни услови инкриминације, за било коју радњу која би се евентуално могла квалификовати као неки од ратних злочина, у конкретном случају, ратни злочин против цивилног становништва.

Е сада, о конкретном догађају. 22.12. или у ноћи 22./23.12., у сваком случају у касним ноћним сатима, оптужени Здравко Пашић и Милан Грубјешкић, да не бих стално понављао оптужени и осуђени сведок,

ословљаваћу га само са именом, а свима је познато у ком својству се он помиње, дакле, они долазе аутомобилом марке «Мерцедес» до Дома здравља у Слуњу. Претходно су се срели негде у Слуњу, да ли у том хотелу где је била полицијска станица или на улици, апсолутно је небитно. У сваком случају, шта год да је било или како год да је било, где год да су се срели и шта су се договорили, заједно долазе тим возилом до Дома здравља у Слуњу. Захтевају да доктор Крушић крене са њима у Цетинград, наводно ради указивања медицинске помоћи већем броју рањених. Наравно, касније ће се лако утврдити да је то била апсолутна неистина. При томе није битно ко је изашао из кола први, други, ко је лупао на врата, са ким је ту први контакт успостављен, у сваком случају, неспорно је утврђено, а то и из исказа самог окривљеног и Грубјеша и видећемо и из исказа сведока који су током поступка саслушани, да тако и бива. Доктор Крушић излази са том својом медицинском опремом, испраћају га једна сестра, у нашем поступку сведок «Б», мислим да нисам погрешио, Грубјеша каже да није потребно да она крене са њима. Ту се затекао и наш сведок, када кажем наш, мислим сведок у овом поступку, сведок «А», заштићени сведок «А», који је тада радио као полицајац на обезбеђењу Дома здравља. Заједно седеју у кола и то Грубјеша за управљач, оптужени Пашић поред њега, лево иза возача сведок «А» и десно доктор Крушић. Пролазе један контролни пункт на излазу ка Цетинграду и упућују се ка месту Мали Вуковић. Успут пролазе контролни пункт и будући да су их полицајци на контролном пункту, конкретно сведок Дмитар Вишњић, мада није битно, препознали, прво по колима, а онда и све оне који се налазе у колима и при том наводе да су у колима били, Грубјеша, Пашић, сведок «А» и доктор Крушић, значи без проблема пролазе кроз контролни пункт и стижу до паркиралишта испред гостионице назване «Сузи». Излазе из кола, небитно при том ни ко први, ни ко други, значи, у сваком случају, доктор Крушић излази и креће ка том оштећеном, да не кажем полупорушеном објекту те кафанице, а за њима оптужени Пашић и Грубјеша. Пошто ту има неколико степеника, седам-осам степеника, ни то није битно, негде на половини степеништа, и оптужени Пашић и Грубјеша отварају из пешадијског наоружања ватру на доктора Крушића. Пашић пуца не рафално, него неколико појединачних метака из аутоматске пушке, а Грубјеша из пиштоља калибра 7,62 мм са великим степеном вероватноће се може утврдити да је било речи о «тетејцу», али није битно, у сваком случају ради се о пиштољском наоружању наведеног калибра. Враћају се у Дом здравља, Грубјеша доноси торбу, саопштава сведокињи «Б» да ће доктор доћи касније, излази и сведок «А», видно престашен и убрзо након тога саопштава сведокињи да је доктор убијен. У јутарњим часовима, након примљеног обавештења да се у месту Мали Вуковић налази једно лице, један леш, из Одељења јавне безбедности из Слуња на лице места излази неколико припадника те полиције. На лицу места су лако утврдили, јер су га познавали, да је реч о мушком лешу, али и да су препознали, односно да се ради о доктору Драгутину Крушићу. Затекли су на лицу места и трагове аутомобила, стопала и тако даље, али оно што је најважније, на лицу места пронађене су и

одређене чауре и пројектили. У сваком случају, сасвим извесно произилази да су на лицу места пронађени, да је пронађен калибар 7,62, мада се ради о истом калибру и за пушку и за пиштољ, не ради се о истим пројектилима, истим мецима, тако да се веома лако разликује оно што су пушчане чауре, а оно што су чауре пиштољског наоружања калибра 7,62. То дозвољава поуздан закључак да је пуцано у доктора Крушића из две врсте пешадијског наоружања. Након тога припадници органа безбедности радили су како су радили, чули смо сведоке и Велимировића и Чокешу, Ману Чокешу и тако даље и након прикупљених података и обавештења, они су поднели кривичну пријаву и против Пашића и Грубјешића због кривичног дела убиства. На основу такве кривичне пријаве, окружни тужилац је, што се утврђује из података у списима, ставио захтев за истрагу, односно донео решење да се спроводи истрага, истина само против Грубјешића, али не и против Пашића, против Грубјешића је истрага прекинута и тако даље, у сваком случају, реч је само о податку који је на посредан начин заједно са свим осталим доказима, упућује на закључак да су органи безбедности урадили свој посао како су урадили и дошли до одређених закључака на основу којих су после поступили онако како су сматрали да треба да поступи, односно подношење кривичне пријаве.

По окончању оружаног сукоба у Хрватској, пред Жупанијским судом у Карловцу вођен је и окончан кривични поступак против обојице окривљених, с тим што је оптуженом Здравку Пашићу суђено у одсуству. Правноснажном одлуком Жупанијског суда у Карловцу, која се налази у списима суда, К.бр. 2/01 од 16.11.2001. године, обојица су осуђени на казну затвора у трајању од по дванаест година, коју одлуку је потврдио Врховни суд Хрватске и по којој се осуђени Грубјешић Милан сада налази на издржавању казне затвора.

Све ове одлучне чињенице и друге околности инкриминисаног догађаја, утврђују се на основу доказа и података који су у току претходног поступка прибављени и на главном претресу изведени.

Дакле, на главном претресу су саслушани сведоци «А», сведок «Б», сведок «Ц», Мане Чокеша и Дмитар Вишњић, Петар Гламочлија, Милан Грубјешић, доктор Марија Каровија, Драгица Мајурац, оштећена, сестра доктора Крушића и замолним путем Ана Полинац-Крушић, супруга покојног Драгутина Крушића.

Оно што је најбитније, на крају се испоставило да сведочење сведока «А» и сведока, ја се сада извињавам, не знам да ли је овај сведок под «Ц» или смо одбили тај захтев да буде заштићени сведок, молим? Не, не, него овај трећи, «Ц». Дакле, сведок «Б» је у погледу доласка оптужених, њиховог ту опхођења, затим одласка су дали у битном сагласне изјаве и ту нема неспорних, битних неспорних чињеница. Сведок «Ц» је изашао на лице места као припадник тамошње полиције и између осталог, је на лицу места нашао неко пушчано зрно калибра 7,62 мм, а касније према његовом сведочењу, чуо да су доктора убили Здравко Пашић и Милан Грубјешић. Сведок Дмитар Вишњић потврдио је оно што не споре иначе ни окривљени, да су те прилике наишла кола «Мерцедес» у којем је био Грубјешић са свим овим лицима,

познавао их је и пропустио и након пола сата су се они вратили, али без доктора Крушића. Сведок Мане Чокеша је у то време био исто полицајац, изашао је на лице места, где је вршен полицијски увиђај, реч је било о снегу од неколико сантиметара, пронашли су некакву чауру исто калибра 7,62 мм, фомирана је оперативна група полицијска и након тога је поднета надлежном тужиоцу кривична пријава због кривичног дела убиства против Здравка Пашића и Грубјешаћа. Једини очевитац инкриминисаног догађаја је сведок «А». Видели смо да је сведок «А» у то време био веома млад, тек што је напунио, стигао до пунолетства. Никаквог разлога ни мотива није имао да неосновано терети било кога, а ни оптуженог Пашића и Грубјешаћа. У свим својим исказима током претходног поступка и на главном претресу, његов исказ је јасан, убедљив и логичан. Видео је што је видео, то што је видео, казао. А видео је том приликом, приликом доласка на лице места, да је Пашић код себе имао аутоматску пушку, а да је Грубјешаћ из кола изашао са пиштољем, јер му је пушка остала у колима. Обојица су носили маскирне униформе и јасно и категорично је посведочио да су након изласка из кола и када је доктор Крушић кренуо према степеништу и стигао негде до пола степеништа, да су обојица отворили појединачну, кратку палбу из свог наоружања – Пашић из аутоматске пушке, а Грубјешаћ из пиштоља и да су након тога, пошто је доктор Крушић остао на лицу места, Грубјешаћ узео торбу и вратио се у Дом здравља, дакле у осталом делу, његов исказ је сагласан са исказом сведокиње «Б».

У материјалном смислу, овакав исказ сведока «А» потврђују подаци о затеченим материјалним траговима. Реч је о оспораваном записнику о увиђају у погледу његове легалности и начину сачињавања, видели смо после и начина прибављања. Сматрам да су све овакве примедбе неосноване. Тачно је да на увиђај нису изашли истражни судија и тужилац, како то за такву врсту кривичног дела иначе је предвиђено, али исто тако су органи унутрашњих послова овлашћени, они су овлашћени или дужни да прикупљају све податке, информације и све оно што може служити као доказ у кривичном поступку. Отуда то, мада по називу «записник о увиђају» треба да се у том смислу и третира. Значи, ту се не ради о изјавама које су органи унутрашњих послова и Јавне безбедности у то време, узимали од појединих лица, већ се ради о једној њиховој оперативној радњи и у свему томе, најбитнија материјална садржина таквог једног акта, а материјална садржина говори да су на лицу места пронађени трагови пешадијског наоружања, тј. чак и пројектил, односно неколико кошуљица и чауре истог калибра, али различитог наоружања. Значи понављам, из аутоматске и полуаутоматске пушке, потпуно свеједно и пиштољског наоружања такође калибра 7,62 мм. Те чињенице несумњиво утврђене, дозвољавају апсолутно поуздан закључак да је пуцано из две врсте наоружања. Имајући у виду исказ сведока «А» који је описао конкретан догађај, он је у апсолутној сагласности са овако прибављеним материјалним доказима.

Други најважнији доказ у конкретној случају је под називом «Судско-медицинска експертиза» коју је сачинио доктор Милорад Љуштина. Чињеница

је да се овде не ради о обдукционом записнику, нити о вештачењу, јер и у то време, уосталом као што је и данас, Законик о кривичном поступку је регулисао ко даје наредбу за обдукцију и вештачење. Дакле, овде се не ради ни о обдукцији, ни о вештачењу. Ради се о спољашњем прегледу леша. То је уобичајена ствар. Знамо и из наше праксе да се више пута догађало да се на лице места, на увиђај излази и са неким од доктора, не мора чак бити ни специјалиста, ради спољашњег прегледа леша, а најчешће и због утврђивања чињенице смрти. Дакле, у овом смислу, не ради се о вештачењу, ни о обдукцији, ни о судско-медицинском вештачењу. Може бити споран и назив «Судско-медицинска експертиза», али у сваком случају, то је апсолутно небитно. Битно је да је то урађено и која је материјална садржина тога што је урадио доктор Милорад Љуштина. А он је том приликом констатовао велики број прострелних рана по целом телу, из чега је сасвим разумљиво, закључио да се ради о ранама нанетим из ватреног оружја. Данас смо чули и судског вештака доктора, обдуцента, који нам је поближе приближио опис из ове «Судско-медицинске», назови «експертизе» и из таквог казивања овог вештака, није доведена у сумњу ниједна констатација, материјална садржина у погледу тога. Он чак дозвољава могућност са великим степеном вероватноће, да је начин на који је то доктор Љуштина описао, у погледу улазно-излазних рана и тако даље, да је сасвим могуће. Да би се то поуздано утврдило, наравно требало је извршити обдукцију и онда би то имало потребну материјалну верификацију. Али оно што је битно, то да у материјално-садржинском смислу, нико није оспорио, нити може оспорити, да је доктор Крушић том приликом убијен из пешадијског наоружања са више, из више пројектила и тај број рана, шест, колико их је идентификовао вештак, апсолутно није спорно. И небитно је при том, ко је први пуцао, ко је од тих пројектила по редоследу проузроковао смрт, да ли је то од једне врсте наоружања или другог, код чињенице несумњиво је утврђено да су обојица пуцали из свог наоружања, да су хтели то што су урадили, потпуно је небитно у који део тела је доктор Крушић погођен, којим редоследом и која је конкретно рана непосредно узрок смрти. У сваком случају, поуздано се може закључити да су све оне и појединачно и збирно непосредни узрок смрти који је заиста наступио тренутно на лицу места.

Доктора Крушића су сви од раније познавали, тако да нема ниједне околности која би доводила у питање његову поуздану идентификацију. Он је сахрањен на Месном гробљу у Слуњу и његови посмрти остаци су ексхумирани у јулу месецу 1996. године, што се утврђује из приложене потврде, фотоалбума и припадајуће документације.

У суштинском смислу, у изворном значењу, инкриминисани догађај се може чак и правно оквалификовати као класично убиство, да не употребим и много ружнију реч, ликвидација. Међутим, обзиром да је убиство извршено над цивилним лицем, у време оружаног сукоба и од припадника једне од оружаних снага у сукобу, што смо претходно већ објаснили, неусмњиво се може закључити да се у конкретном случају ради о ратном злочину против цивилног становништва.

Шта у своју одбрану каже оптужени Пашић? У битном, у суштини, његова одбрана се своди на негирање свих битних чињеница наведених у оптужници. Признаје, «јесте, нашао сам се са Грубјешаћем, дошли смо заједно у Дом здравља, тражили доктора Крушића, он је пошао са нама», рекао је ко је све био у колима, место до кога су дошли, ко је имао које наоружање, изузев о самом чину убиства, односно ликвидације доктора Крушића. Он тврди, све је то тачно, али ја нисам имао код себе наоружање, нисам пуцао и према томе, нисам учествовао у убиству доктора Крушића. Сматрам да је оваква одбрана апсолутно неоснована и очигледно усмерена на избегавање кривице. Пре свега, због чињеничног закључка који произилази из тих изведених доказа, дакле саслушања свих наведених сведока, а и материјалних доказа, које смо прикупили и извели, а посебно чак и у вези околности готово апсолутне несагласности одбране оптуженог и исказа оптуженог, сведока Грубјешаћа и сведока Гламочанина. Навешћу само неколико примера апсолутне несагласности. Дакле, први контакт између Пашића и Грубјешаћа они објашњавају на претходно различит начин. Пашић, оптужени Пашић тврди да му је Грубјешаћ те прилике када су се нашли код хотела где је била смештена полицијска станица, рекао да крене са њим у Цетинград, јер има рањених. Зашто је кренуо, дао је објашњење, цитирам, «знам да нису усташе, знам да није усташа», мисли се на Грубјешаћа. Грубјешаћ не помиње уопште рањенике у свом исказу, негои тврди да му је том приликом рекао да крене са њим, јер имају један борбени задатак. Даље несагласност, ко где седи у колима када су кренули. Пашић тврди да седи позади иза сувозача, а доктор Крушић напред. Сведок «А» тврди другачије, тврдећи да је Пашић био до возача, сведок «А» иза возача, а доктор Крушић на задњем седишту иза сувозача. Ово кажем интересантно је и због тога, што је у том делу исказ сведока Грубјешаћа сагласан исказу сведока «А», односно несагласан исказу оптуженог Пашића. Сведок Грубјешаћ за себе тврди да је те прилике имао пушку и да је са пушком изашао из кола. Пашић каже, «не, ја сам имао пушку, Грубјешаћ је имао пиштољ». Опет наводим да је и у том делу исказ сведока Грубјешаћа сагласан исказу сведока «А». Где је ко и како пуцао у доктора Крушића? Грубјешаћ тврди да је пуцао из пушке, док се доктор Крушић налазио негде на отприлике половини степеништа, значи пре оног подеста и улаза у тај локал. Оптужени Пашић је изнео једну готово невероватну тврдњу, која је апсолутно несагласна са исказом овог сведока. Наиме, Пашић, оптужени Пашић тврди да је доктор Крушић ушао у објекат и да је у том тренутку на њега, док је био у објекту са улазних врата, из пиштоља пуцао Грубјешаћ. Сама по себи је оваква тврдња и неприхватљива и нелогична, јер у тим условима мрак, слаба видљивост и тако даље, тешко да је могао видети такву ситуацију, а уз све то, одједанпут се тако упуцани, вулгарно да кажем, доктор успео и обрео ван тог објекта чак на степеништу, испред тог објекта. Дакле, сведок Грубјешаћ је вероватно из разлога што је дефинитивно осуђен за ово за шта је осуђен и да је на издржавању казне, покушао на свој начин да помогне одбрани оптуженог Пашића. Колико му је помогао, имамо право да ценимо сви, а на крају је најважнији суд. Осим тога,

сведок Грубјешкић је изнео једну тврдњу да му је налог за ликвидацију доктора Крушића дао неки војни безбедњак, коме само зна надимак, «Бели» или «Бијели», због тога што су они имали информацију да доктор Крушић располаже некаквом радиостаницом и да њом јавља, односно открива хрватским оружаним снагама борбене положаје Војске Републике Српске Крајине. То је таква једна тврдња, нити је могла бити потврђена било којим другим доказом или податком, а сама по себи је апсолутно неистинита, неубедљива, јер у таквим околностима неко ће из војне безбедности који имају све органе који се баве таквим стварима, тражити и захтевати од тамо неког цивилног лица без икакве важне функције, да изврши једну такву ствар коју су сигурно војни органи могли решити на потпуно другачији начин.

И сведок Гламочлија Перо је на свој начин покушао да помогне одбрани оптуженог Пашића и у том покушају казао је, исказао неку тврдњу коју нико други у овом поступку није поменуо. Између осталог, да му је Милан Грубјешкић као члан Ратног председништва наводно рекао да му треба доктор, јер према Цетинграду има рањених. Нико то није, ни Грубјешкић, нити било ко други, поменуо. Није био у увиђајној екипи, јер су ту били Мане Чокеша и Љубан Шкорић. Да ли он јесте или није био, али и сам потврђује да је био на лицу места. Да ли је потписао он или неко други овај записник, назови записник о увиђају и када је он потписан и да ли су сви примерци потписани, у материјалном смислу, уопште није битно. Битна је садржина тих података, а садржину тих података потврђују и сви саслушани сведоци. Према томе, чак и због формалних недостатака једног таквог акта, његову садржину потврђују и остали подаци, односно остали саслушани сведоци. Наводно је све податке које је прикупљао, достављао Манету Чокешу, па је онда између осталог рекао да су колима иза њих ишли доктор Љуштина и неки Цуго, Србијанац, војник полицајац, да је пријава поднета против доктора Љуштине, да оптуженог Пашића нико није помињао, да је након петнаестак дана извршена нека реконструкција, што такође нико није помињао, нити је у том смислу било шта говорио. И без обзира на намеру и покушај из њему знаних разлога, да помогне одбрани оптуженог Пашића, видели смо, пре свега на основу свих осталих изведених доказа, па онда из великог броја нелогичности самог исказа овог сведока, да се оваквом сведоку ни у једном делу апсолутно не може поверовати.

Дакле, на основу оцене свих ових доказа, апсолутно се може закључити да је оптужени Здравко Пашић заједно са већ осуђеним Грубјешкићем извршио ово кривично дело.

Његова кривица у смислу чл.22. КЗ Србије је несумњиво доказана. Он је поступао са умишљајем, свестан да је његово дело забрањено, дакле и свесно и вољно. Није при томе битно да он мора знати и познавати у формално-правном смислу које је то дело забрањено, који су то закони и који су то конвенције. У стварном, фактичком смислу, апсолутно му је било јасно да је убиство било ког човека, још при том у ратним условима, цивила и тако даље, забрањено. Дакле и он је, односно обојица су критичне прилике поступали са директним умишљајем.

У опису оптужнице се ставља да су то Грубјешаћ и Пашић урадили договорно. Из исказа и једног и другог такав закључак се не би могао извести. Нема ни других доказа, поготово сведока, који би једну такву околност непосредно потврдили, једноставно то нико није чуо, а из следа догађања и свих чињеница које смо закључили, за овакву врсту закључка чак и када је реч о индицији, дакле не о непосредно изведеним доказима, могуће је поуздано закључити да је између њих за такву једну радњу постојао договор, јер друге логике нема. Нема логике да неко дође на лице места са наоружањем да иде са другим, а да онда када види да овај пуца, да и он пуца, јер логика и след догађања уопште не оправдавају овакав један могући закључак. Дакле у формално-правном смислу, оптужени је заједно са овим другим, прекршио конкретне забране поступака предвиђених Женевским конвенцијама и Другим допунским протоколом уз ову Конвенцију, конкретно члан 3. став 1 тачка а) Четврте женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, у вези са чл.13. и чл.4. став 2 тачка а) Другог допунског протокола уз наведену Конвенцију о заштити жртава немеђународних, односно унутрашњих оружаних сукоба. У тим конвенцијама се у битном наводи да су забрањени у свако доба и на сваком месту сви облици насиља против живота и здравља, особито убиства цивилног становништва и појединих цивилних лица. Описане радње имају бланкетни карактер, а инкриминисане су нашим кривичним законодавством у чл.142. став 1 КЗ СРЈ који се закон мора применити у овом случају као најблажи, а сходно Закону о изменама и допунама КЗЈ објављен у «Службеном листу СРЈ» бр.37/93, дакле као најблажи закон који се због претходних и накнадних измена закона има применити као најповољнији за оптуженог и то на начин, да је између осталог, наређење или непосредно извршење, непосредно извршење као у конкретном случају, да се врше убиства цивилног становништва, одређене групе или појединих цивила, што је у конкретном случају, представљају као битна обележја кривичног дела ратног злочина против цивилног становништва.

Шта је разлог и повод да оптужени учествује у извршењу овог кривичног дела? Вероватно нисмо чули, а имали прилику да нам конкретније објасни цео догађај и своју улогу у њему. Једно је сигурно – доктор Крушић је био припадник хрватске националности. Мислим да се може закључити да је генератор и регенератор сваког рата и оружаног сукоба, у суштини када се све сведе на суштину, оружје у објективном смислу и мржња у социјално-психолошком смислу. За сада нам остаје једино тврња да је повод, побуда или мотив оптуженог за учествовање у убиству доктора Крушића била мржња према припаднику хрватске националности. Да ли има нешто мање или више од тога, то смо могли чути једино од оптуженог Пашића.

Дакле, с обзиром да су на несумњив начин утврђене све одлучне и битне чињенице инкриминисаног догађаја и кривица оптуженог, извршење овог дела, предлажем да се оптужени огласи кривим и да се осуди на одговарајућу казну како је то предвиђено нашим Закоником.

При томе ће суд свакако имати у виду и ценити сврху кажњавања у смислу чл.42. КЗ Србије и све околности при одмеравању казне у смислу чл.54. КЗ Србије, тј. и олакшавајуће и отежавајуће околности.

Што се тиче олакшавајућих околности, могло би се говорити о породично-социјалним приликама оптуженог, у неком смислу и само донекле, о укупним околностима да се у то време радило у стварно-суштинском смислу о грађанском рату и о једном конфузном политичко-ратном времену. Он је у то време имао 28 година, дакле ипак у зрелости када је могао ваљано пресуђивати и одлучивати о својим радњама. Нема ниједне околности, ниједног доказа који би доводио у питање његову урачунљивост. То не произилази ни из његовог исказа, његовог става, његовог односа, нити произилази из било ког другог сведочења или било код другог доказа. Што се тиче отежавајућих околности, сигурно да се пре и изнад свега мора водити рачуна о начину извршења предметног кривичног дела. Дакле, оптужени учествује у једној радњи која је изнад неопходне потребе да се неко дело, конкретно дело изврши, да се изврши конкретно дело убиства, дакле учествује на један преваран начин. Доктор Крушић, по њега се долази и предочава се и њему и другима да се води ради указивања помоћи рањеницима, што је, како смо утврдили, била ноторна неистина. Убиство је убиство, убиство сваког човека и то је оно што је обележје овакве врсте кривичних дела, па и убиства цивилних лица. Цивилно лице је такође обележје дела и не можемо то третирати као посебно отежавајућу околност, а реч је о цивилном лицу посебне категорије које је чак Женевским конвенцијама у извесном смислу и у другим околностима, заштићено. Реч је о доктору, доктору који је указивао и требао да указује помоћ не само у локалу, мештанима, војсци, полицајцима, него и рањеницима, па било ко да су они и са било које стране. Убити такво лице, такво цивилно лице значи онемогућити бар за неко време, да се за случај потребе укаже помоћ свима, па најпотребније рањеницима, јер као што смо видели у то време, изузев доктора Крушића, других доктора у Дому здравља није било.

На крају, ценећи тежину дела и последице које су у питању, степен кривице који је произашао из начина извршења овог кривичног дела, сматрам да се ради о отежавајућим околностима које би требало суд да има у виду приликом одмеравања висине казне.

Имајући у виду управо ове околности, значи начин извршења, последице, значи укупну тежину ове врсте кривичних дела, висину предвиђене казне за ово дело, дакле утврђеног начина и извршења, предлажем да се према оптуженом у смислу чл.142. став 1 тачка 2. ЗКП-а, притов продужи, односно одреди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, хвала.

Заменик тужиоца за ратне злочине Веселин Мрдак у завршној речи остаје у свему при поднетој оптужници и предлаже да се окривљени огласи кривим и осуди на казну по закону и да се притвор против њега продужи.

У свему осталом, на начин на који је то евидентирано путем аудио и визуелне технике у суду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранилац оптуженог, имате неки редослед? Адвокат Мирко Ђорђевић.

АДВ. МИРКО ЂОРЂЕВИЋ: Хвала, поштована судија, адвокат Мирко Ђорђевић, бранилац окривљеног Пашића, колега тужилац, оптужницом Жупанијског суда у Карловцу од 31. сирјечња 2001. године и оптужницом Тужилаштва за ратне злочине у Београду од 07.11.2007. године, стављено је на терет нашем брањенику да је извршио ратни злочин против цивилног становништва из чл.120. став 1 ОКЗ РХ, односно чл.142. став 1 КЗ СРЈ, у саизвршилаштву у вези чл.22. КЗ СРЈ. За дело из чл.120. став 1 ОКЗ РХ наш брањеник је осуђен у одсуству на дванаест година затвора, а за дело из чл.142. став 1 КЗ СРЈ у вези чл.22. КЗ СРЈ данас очекујемо, поштовано веће, ваше, обе оптужнице су истоветне, готово се подударају до детаља осим у пар случајева. Данас је нешто заменик тужиоца изменио, али то је небитно. У оптужници Жупанијског одвјетништва стоји да је наш брањеник Пашић Здравко припадник тачно неутврђене четничке постројбе у такозваној САО Крајини, а у оптужници Тужилаштва за ратне злочине у Београду, да је Пашић Здравко припадник организованих оружаних формација у саставу органа власти САО Крајине, сада видим да је измењено. У оптужници Жупанијског одвјетништва се наводи начин на који је лишен живота доктор Крушић Драгутин, па се каже да су окривљени Пашић и окривљени Грубјешкић испалили без икаквог повода у доктора Крушића више хитаца из пиштоља и АТ пушке, а у оптужници Тужилаштва за ратне злочине у Београду наведено је да су окривљени Пашић и Грубјешкић испалили у оштећеног из непосредне близине са удаљености од свега пет, шест метара односно неколико метара, више пројектила и то Пашић из аутоматске пушке, а Грубјешкић из пиштоља калибра 7,62 мм. Обадвема оптужницама предложени су истоветни докази, па се одбрана пита, чему и ове разлике које сам горе поменуо, када се у свим осталим доказима јединствене. Бојим се да је одвјетник из Жупанијског суда навео да треба прочитати изјаву Маријане, оштећене, да би је овде наш заменик тужиоца предложио да се прочита, како је наводно доктор Шешел дошао код ње и наредио, ево ову малу треба ликвидирати. То је вероватно било превише и за одвјетника из Карловца. Или да је бар предложио можда из слуњског краја исечак из новина где пише «угледни слуњски лијечник доктор Драгутин Крушић остаје у Слуњу и након окупације Слуња. О његовој судбини мало се знало. Према сигурним информацијама, овај дугогодишњи слуњски лијечник који се није бавио никаквом политиком, убијен је 22. просинца 1991., а затим масакриран», подвлачим, урезано му је ножем на лицу слово «У». Да је и ово

било у оптужници Жупанијског тужилаштва, ја сам убеђен да би било и у оптужници овде нашег Тужилаштва, односно Тужилаштва за ратне злочине и да би данас овде заменик тужиоца тражио оштрију казну за бруталност. Толико о таквим доказима. Значи по обадвема оптужницама, обадвема оптужницама предложени су истоветни докази.

Поштовано веће, како то рече један колега, уважени колега адвокат у једној својој завршној речи, у светским судницама широм света, већ две хиљаде година, води се рат између суда потребе и суда закона. Пилат је осудио Христа да би задовољио јеврејског првосвештеника Кајафу, јер је на овај начин учврстио римску власт. Сматра се да овом најкраћом осуђујућом пресудом, створен је суд потребе, који суди на основу потребе дневно-политичких захтева, а не на основу доказа. И Сократ је осуђен на основу потребе. Овакви судови потребе су осудили Галилеја, Ђордана Бруна, Томаса Мора и Јана Хуса, Драгутина Димитријевића-Аписа и многе друге. Потреба за осудом је створила инквизицију која је трајала скоро шестстотина година, односно шестоједну годину. Примера суда потребе наших органа нећу помињати, нити да се сада осврћем на њих, надам се да их ми сви овде у судници добро распознајемо.

Овде у овом кривичном предмету се поставља питање, да ли хоћемо пошто-пото да прихватимо и потврдимо непотврђене делове оптужнице или ћемо применити Кривични закон. Ако хоћемо да применимо закон и то Кривични, онда ћемо се сетити и Мојсија, који каже, цитирам, «осудити се може само на основу два сведока». У овом кривичном предмету се појавила потреба за судом потребе. Политика потребе је да се осуди Пашић Здравко као припадник точно неутврђених четничких постројби, такозване САО Крајине или пак припадника организованих оружаних формација САО Крајине. То му некако дође на исто, само је битно да се он осуди. Дакле, Хаг у Београду укида Хаг у Хагу.

Поштоване судије, ево како одбрана види чињенично и правно стање у овом предмету на крају доказног поступка.

Све битне чињенице у овој правној ствари су спорне, изузев једне – да је критичне ноћи наш брањеник заиста био на лицу места када је убијен доктор Драгутин Крушић, то је неспорно. Ту чињеницу наш брањеник је изрекао и пред овим већем и ниједном речју до сада није спорио да није био присутан на лицу места када се овај догађај десио. Ту чињеницу потврђује изјава другоокривљеног, а сада осуђеног Грубјеша, па и неких сведока и то је неспорно.

Шта је спорно? Спорне су дакле следеће битне чињенице: 1) да ли је наш брањеник знао за намере окривљеног, односно осуђеног Грубјеша и да ли се унапред договорио са њим око извршења дела, 2) ко, како и из чега је пуцао у доктора Крушића, 3) како, ко и када је вршио увиђан на лицу места, 4) шта је са доказима, чаурама, пројектилима, затеченим приликом накнадно вршеног увиђаја, да ли их је неко вештачио, сачувао, ко и када је пријавио убојство. О овим битним и спорним чињеницама имамо две верзије – једна је

верзија окривљеног Пашића, коју верзију је потврдио у целости осуђени Грубјешаћ и друга или тачније више других верзија, саслушаних сведока.

На суду је обавеза и одговорност да препозна која је од ових верзија тачна, а на нама браниоцима је овде обавеза да вама помогнемо у доношењу правилне процене. Код оцене и утврђивања посебне веродостојности, значајна су два критеријума консеквентност значи непроменљивост исказа и утврђење садржине исказа са другим утврђеним чињеницама. Када је реч о првом критеријуму одбрана указује на следеће околности. Оптужени Пашић је у односу на битне чињенице у току читавог поступка приликом саслушања и суочења са сведоцима у поступку имао консеквентан исказ, било је разлике у односу на чињенице малог значаја, али у односу на битне није. Исказ оптуженог у односу на битне чињенице био је у потпуности усаглашен и са исказом опт.Грубјешаћа иако се од критичног догађаја нису ни видели, а суду је познато да је осуђени Грубјешаћ већ 8 година у затвору. За разлику од овако доследних исказа окривљеног и једне једине верзије коју он даје, сведок под псеудонимом првог слова у азбуци даје своје верзије догађаја или тачније неколико верзија. Тако сведок под псеудонимом првог слова азбуке у својој изјави датој полицији у Слуњу, премда смо ми тражили да се издвоје ови списи, али ја ћу сада да прочитам његову изјаву дату тада 28.12.1991. године, наводи: «неко је лупао на прозор, викао Миљо, Миљо и одмах су остали у просторији у којој се он налазио припремили лекове у две торбе, кад је изишао на врата на паркиралишту у особном возилу «мерцедес» седео је колега по имену Омер», даље је навео «испред гостионице Сузи, он је изишао из возила и чучнуо иза возила, кад је доктор био на првој или другој степеници у њега је уперио пиштољ сувозач по имену Омер и испалио му у леђа један или два метка, доктор се окренуо, а овај наставио да пуца још око 4 или 5 метака, то је све скупа 7, а када је доктор пао на леђа у правцу главе испалио је још један метак то је 8», овде смо сада мало пре чули лекара вештака 6 прострелних рана, а по његовој верзији 8 метака је тада испалио овде окр.Пашић. Након тога прилази Грубјешаћ и испалије кратки рафал у доктора из аутоматске пушке 7,62 мм, у овој својој изјави је навео и био децидан да је Омер пуцао из пиштоља ТТ 7,62 мм, кога је он добро видио и препознао. Код истражног судије сведок азбуке, прво слово азбуке изјавио је када је дошао на лице места стао је код возила и тако док стоји чуо је пуцањ, окренуо се, значи чуо, окренуо се, бам, бам, бам, видео бљесак. Код истражног судије даље је овај сведок изјавио и тврди да је тада Пашић имао пиштољ и пушку, а да је Грубјешаћева пушка остала у возилу иза седишта. Такође у овој својој изјави наводи да не зна ко је први почео да пуца од ове двојице, а такође наводи да од раније није познавао Пашића и да га после тога није видео, премда наставља даље па каже на Ваше питање «чиме се овај Пашић бави», «ничим добрим, лажима и преварама», видео га тада и после тога га више никад није видео, али се бавио лажима и преварама. Приводио га, па није га приводио.

На главном претресу од 04.02.2008. године сведок овај изјави «Грубјешаћ је кренуо са доктором према улазу у кафану Сузи, а Пашић иде

иза Грубјешаћа, ја стојим на ћошку возила, када је стигао доктор до степеница тад је настала пуцњава, прво нисам схватио шта се дешава, ту је био крај мог свесног стања и свега чега се сећам», значи и свести, свесног стања и свести. «То је трајало јако кратко, ја не знам ко из чега пуца», стојим бочно и у тренутку видим бљеске. Овакву оцену личности одбрана препушта суду, личности сведока под псеудонимом првог слова азбуке, са предлогом да се та оцена донесе у светлу ове чињенице многобројних разноврсних исказа које је овај сведок дао у целом поступку као и исказа осталих сведока, дакле у светлу свих ових околности треба оцењивати веродостојности исказа овог сведока. Ако и сада овај сведок под псеудонимом прво слово азбуке обавља своју дужност полицајца, као што је обављао тада онда «алал вера».

Друге или друга слове азбуке нећу помињати, осим што ми није јасно као браниоцу иза чега се крију и зашто се крију иза слова ових и шта ова слова штите, једино по мом мишљењу они мисле или сматрају да ова слова треба да штите наведене сведоке од срама, од тога их слова сигурно неће заштити. Ето поштоване судије како одбрана види чињенично и правно стање у овом кривичном предмету. Одбрана дакле предлаже доношење правне пресуде, а правна пресуда само је ослобађајућа пресуда, таква пресуда нема алтернативу. Ако бисте размишљали и у најнеповољнијој варијанти по оптуженог ваша размишљања би се могла зауставити само на сумњу, свака друга пресуда поштовано веће била би пресуда потребе за мог претходног, односно на почетку казивања. Хвала вам што сте ме саслушали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Бранилац оптуженог адв.Мирко Ђорђевић у завршној речи предлаже да суд донесе ослобађајућу пресуду која је у конкретном случају једина правна пресуда, док би свака друга пресуда била пресуда потребе, јер из комплетног стања у овом предмету произилази да је ствар политичке потребе да се осуди оптужени Пашић Здравко.

У свему осталом као у завршној речи која је евидентирана путем аудио визуелне технике у суду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранилац оптуженог адв.Горан Петронијевић.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Захваљујем судија. Ја ћу се трудити да не понављам квалитетну анализу доказа коју је колега Ђорђевић учинио, искористићу прилику да помињањем појединих доказа скренем пажњу на верујем ненамерне грешке тужилаштва у приказивању одређених чињеничних описа, односно анализе чињеничног стања и скренућу посебно судском већу пажњу на крају овог излагања о времену, простору и месту у коме су се сви ови догађаји одиграли у којима смо нажалост сви ми, ако не непосредни, а оно макар посредни сведоци, па и учесници.

Поштовано судско веће, одбрана оспорава и правну квалификацију овог кривичног дела, како је то оптужницом уваженог колеге тужиоца стављено на терет нашем брањенику, а оспоравамо и чињенично стање на које се

тужилаштво позива, односно на коме је и подигнута ова оптужница. Што се тиче правне квалификације кривичног дела, овде је једино у моменту овог догађаја јасан статус сведока «А» и ничији други. Чак се и уваженом колеги тужиоцу отело да у једном делу свог излагања у коме је говорио о статусу учесника овог догађаја да би потврдио квалификацију овог кривичног дела, а потом, а потом наводећи нелогичности које су по мишљењу тужилаштва евидентне, једног од учесника Грубјеша назвао цивилним лицем. По мишљењу одбране, ни Пашић ни Грубјеша, а ни покојни др Крушић нису имали својства личности које им тужилаштво оптужницом даје.

Шта је са Пашићем, да ли је Пашић у том тренутку полицајац или војник, да ли је припадник оружаних снага или како је уважени колега Ђорђевић цитирао један део оптужнице Хрватског тужилаштва, припадник неких «србо-четничких» јединица, да ли је он полицајац или војник. Да ли је припадник оружаних снага свако онај ко и ма униформу на себи у једном тренутку.

Др Крушић покојни, да ли је он ратни заробљеник, да ли је он на силу остао тамо, а ако није као лекар својство цивилног лица у време оружаних сукоба, сигурно није могао имати, и у већу и са друге стране, не желећи да помињем године али само хоћу да подсетим уважене колеге на тада важећи Закон који је важио у време и који је затечен у време распада бивше СФРЈ, Закон о цивилној заштити и народној одбрани, а нема ниједног лекара уважене судије који у време рата није био мобилисан, није им обучена униформа, али тај посао који је он радио, био је посао у функцији одбране, онда Вас питам да ли је онда др Крушић припадник српских снага, са функцијом и својим знањем које има, а то је лекар и да ли је његово убиство на овај начин може представљати кривично дело које тужилаштво у оптужници помиње.

САО Крајина или Република Српска Крајина, самопрокламована или несамопрокламована, међународно непризната или призната, ова чињеница је по мишљењу одбране битна једино у оном правцу у коме смо већ давали примедбе предлажући да се ови докази из списка издвоје, односно да се не користе јер су прибављени од стране неовлашћених лица на неодговарајући начин и не по Закону о кривичном поступку и не по важећем Закону о кривичном поступку по коме се једино могу докази који су прикупљени користити пред судом као доказ. Није свака чињеница доказ, није свака садржина како уважени колега тужилац рече, важна, да може бити доказ. Ми смо овде указивали на чему је наш брањеник посебно инсистирао, а то ћете врло лако видети, на неупотребљивости оваквих писмених доказа. Погледајте службене белешке, а нема готово ниједне коју је потписао неко ко стоји испод, чије име је написано испод тог текста. Чули смо овде неколико сведока који тврде да то што стоји као потпис, није њихов потпис. Погледајте на записнику и видећете да су у праву, стварно није њихов потпис, па погледајте онда неколико белешки где су различита лица која су означена и потписана истим потписом или парафом, па онда иста лица различитим потписима. Ради се о веома тешком кривичном делу, ради се о убиству човека, такви докази не

могу бити употребљени у суду, на таквим доказима не може бити заснована судска одлука.

Посебну пажњу скрећем судском већу на записник, како су га назвали, записник о увиђају, драго ми је да тужилаштво сада схвата да то више није записник о увиђају и да ово није судско медицинска експертиза него спољашњи преглед леша, што је одбрана тврдила од првог тренутка, када су ови докази и извођени. Форма која се прописује Законом о кривичном поступку или било којим законом који регулише форму, има сврху да гарантује да се одређена радња и одређени докази и одређена чињеница прикупи на начин који ће гарантовати да садржина одговара истини.

Према томе не можемо говорити о томе да форма није битна, форма је итекако битна. Сам исти тај Законик о кривичном поступку предвиђа могућност издвајања таквих доказа, записника, па чак и записника о саслушању сведока, окривљеног и тако даље и тако даље, што ви сигурно знате, ако постоје одређене формалне, одређени формални недостаци молим вас погледајте овде, читав тај преткривични поступак, ајде условно тако да га назовем, који је по ставу одбране вођен од стране неовлашћених лица, обилује таквим повредама, нема ниједног јединог папира које ми називамо доказом овде који би могао да се каже, за који би могло да се каже е ово је прибављено по закону или учињено је од стране лица које је било овлашћено у том тренутку или потписало га је то лице на крају крајева. Гламочлија Петар, каже ниједан од ових потписа није мој, а за њега се тврди да је водио некакве истражне радње, саслушавао некакве сведоке, сведока «А» и тако даље и тако даље, каже никад са човеком нисам разговарао. Суштина сумње одбране нису само формални недостаци ових доказа чије смо издвајање тражили већ и сумња да су ти докази накнадно сачињавани. У једном тренутку да би се сакрио неко иза тога, а опет у другом тренутку да би се кривица усмерила ка неком другом. Колега тужилац помену чауре, где су те чауре, где су те чауре. Да ли свака чаура која се пронађе, ако се уопште пронашла и ако је уопште и била тамо, потиче из тог догађаја, ко је то и на који начин несумњиво повезао чауру, оружје, пројектил и извршиоце. Не можемо да се играмо са озбиљним стварима. Претпоставке, оне су далеко од истине. Тужилац рече и у једном тренутку да је наш брањеник изјавио «ја нисам имао са собом оружје», то никада није изјавио, онда у другом тренутку рече да је рекао «ја сам имао пушку», напротив он тврди од самог почетка да никад код себе није пушку имао у том периоду и односно те вечери, што и сведок «А» у једном свом исказу помиње, а онда сад одједном се присећа да је баш он имао пушку.

Редослед изласка из кола на лицу места, за тужилаштво то није битно, итекако је битно и ми смо овде и судско веће посветило томе доста пажње, сама истрага да се ту утврди ко је када и на који начин изашао из кола, ко први, ко други, ко је кренуо, ко је за ким кренуо и тако даље и тако даље. Имате једну несумњиву ствар, а то је да је први кренуо др Крушић, да је за њим кренуо Грубјешаћ, а по његовом исказу он не зна где су овај двојица, само зна да нису учествовали у том догађају, сведок «А» и опт. Пашић, а по исказу Пашића он иде иза њих на неколико корака. На који начин то Пашић

може да пуца, да употреби било које ватрено оружје, да се не бавимо сада спекулацијама да ли је имао пиштољ или пушку, на који начин он то може да пуца у доктора преко или кроз Грубјешића, у мраку, то нема логике.

Што се тиче његовог виђења ствари око тога да ли се доктор Крушић налазио у тренутку непосредно пред пуцање у просторији или на самим вратима или испод, сама та чињеница управо потврђује ово што је он претходно рекао, он је то тако видео. Зашто је то тако видео, зато што је био у равни иза њих, зато што је био ниже, зато што је степениште и подест који се поклапа са вратима која су црна, на који он начин може да види да ли се доктор налази на самим вратима унутра или испред врата, то управо потврђује оно што је он у својој одбрани и рекао. Он их гледа са дистанце, он види шта се догађа. Сведок «А» доноси закључак на основу бљеска и на основу пуцања, каже «бам, бам, бам, бам», ниједног тренутка децидирано не тврди да је видео како обојица пуцају, он извлачи закључак и тај закључак материјализује кроз реченицу коју ћете видети у транскрипту и то је једини доказ. То је један једини доказ, са формалног аспекта том доказу се не може приговорити на начин на који смо то учинили за ове друге, што се тиче ових других доказа. Сад вас питам да ли на основу тих доказа можете мирне савести уз примену закона, онако како је то одређено, да некога огласите кривим за овако тешко кривично дело.

Тужилаштво каже није битно шта ови други сведоци говоре, један говори овако и тако даље и тако даље, али одбрана ће се позабавити мало и исказима сведока «А», «Б» и «Ц», пажљивим читањем њихових исказа који су дати у претходном поступку и на главном претресу, видећете одступања у самим исказима, а и међусобна је контрадикторност, да ли је ко коме како и када рекао да је др Крушић убијен, зашто му није рекао или јој рекао, то су веома озбиљне ствари, нису они ишли да купе новине, нису били до трафике, убијен је човек.

Што се тиче самог догађаја који се одиграо 1991. године, како тужилац рече у сукобу двају страна, са једне стране хрватских оружаних формација, полиције и Збора народне гарде, а са друге стране Југословенске народне армије и снага Републике Српске Крајине, не замерите ако нисам цитирао потпуно како сте рекли, али ја сам вас тако разумео. Зашто је избио тај сукоб, зашто је избио тај сукоб. Па није тај сукоб избио због тога што се Република Српска Крајина или САО Крајина у том тренутку одвајала од Хрватске, него због тога што је Хрватска вршила насилну сецесију од СФРЈ, ту је избио сукоб. Дакле, ако се говори о оружаним сукобима двају страна и те две стране се на овај начин помињу, онда никако не можемо прихватити да се ради о оружаним снагама Републике Хрватске са једне стране а са друге стране здруженим снагама Југословенске народне армије и остатака Југословенске народне армије и САО Крајине, то је једно, а друго а то сви знамо да улогу Југословенске армије у том периоду, дакле '91. године, да је Југословенска народна армија почетком тих сукоба који су настали насилном сецесијом дела територије једне републике из тадашње СФРЈ, противуставном сецесијом, да је Југословенска народна армија у догом временском периду имала улогу коју

су касније имале снате Уједнињених нација. То што тужилаштво тврди, то тврде само на другом месту, али не и овде и то ме мало изненадило од уваженог колеге тужиоца који је колико знам и сам био учесник тих догађаја, као и сви ми.

Уважено судско веће ви се налазите сада пред по мени веома лаком одлуком, одлука коју ви треба да донесете је да ли ћете применити Закон или не. Ако будете применили Законик о кривичном поступку, ако будете применили Кривични закон, одлука ваша може бити само ослобађајућа пресуда у смислу одредби члана 355 став 3. Нема ниједног квалитетног доказа који може потврдити ово што у оптужници пише.

И дозволите ми само још једну ствар би прокоментарисао, везано за предмет, а то је један од елемената дела претходни договор, како рече тужилац. Па пошто нема доказа колико сам разумео, логично је да су се они договорили, ја сам тако разумео тужиоца, опет ми не замерите, покушавам да цитирам оно што сте рекли, да бих могао да изговорим оно што намеравам, а то је следеће, где је доказ да су се они договорили, тај доказ може бити у Пашићевом признању, и тај доказ може бити у Грубјешевом исказу. Па исти тај Грубјешев у свим оним својим претходним исказима за које смо ми тврдили да треба да се издвоје, али у принципу нам одговарају садржински, ни у једном не каже Пашић је пуцао, па зар ништа лакше не би било него на суду у Хрватској себе заштити на тај начин што је рекао Пашић је пуцао, он тамо уводи пето лице да би себе заштитио. Пашић од првог тренутка тврди да су четворица били у колима, само њих четворица, што је на крају Грубјешев и признао. Договор да је постојао између њих да се овако нешто изврши, тај договор би морао неко да зна, да чује, да види, морао би неко бар да зна да ће они то учинити, да Пашић на било који начин активно учествује у тој припреми, а када помињете зашто баш он, зашто Пашић, па како баш тебе то тако покупише и тако даље, то јесте дилема једна и ту је више питања било не само усмерених ка Пашићу него и ка сведоцима да се утврди због чега, како и на који начин је дошло до тога да се Пашић уопште нађе у тој причи, па ево ја ћу Вам дати једну тезу одбране, Пашић је прошао специјалне обуке, Пашић је човек који је ратник, Пашић је учествовао у великом броју ратних операција касније у једној од њих је постао и инвалид, па ништа лакше него свалити на Пашића који ће погинути, повести Пашића са собом који је такве, таквог темперамента, такве нарави да је велика вероватноћа да се до краја рата са њим нешто догоди и ето вам разлога због чега неко може да поведе Пашића. Грубјешев то није могао да каже, он каже повео сам због пункта, могуће, ако он сам иде са доктором, враћа се сам, доктора нема, доктор убијен, одмах се зна ко га је убио, а ако иду њих тројица или четворица, нешто се догодило, доктора нема, да ли ће приметити да га нема у ауту.

И још нешто, да је Пашић Здравко, имајући у виду својства његова, обученост, све оно што је до тада прошао и касније, намеравао да неког убије, па сада се позовемо на логику, зар је логично да се то тако уради, а то како је урађено на овај начин како је урађено то су могли да ураде и испред Дома здравља, никакве разлике нема. Нема логике да човек таквог, таквих својстава

учествује у оваквој ствари и још нешто Пашић Здравко је до краја рата учествовао рекао сам вам у много операција, нема ниједне индиције да је извршио овако нешто нити било шта слично, јер након сумње за ово кривично дело Хрватски истражни органи и органи који се баве истраживањем догађаја и ратних злочина, на територији Републике Хрватске, САО Крајине или Републике Српске Крајине у том периоду су изврнули и песак из ципела, према томе сама та чињеница говори да ово није човек који је склон таквим врстама ексеса.

Уважене судије предлажем да у потпуности заборавите на то да су очи једног дела сигурно Хрватске јавности па и наше домаће јавности упрте у вас, са очекивањем да супротно одредбама Закона поступите и осудите Здравка Пашића. Ово говорим из више разлога, нерадо цитирам и помињем Хашки трибунал, намерно не говорим суд, али погледајте њихове одлуке, погледајте одлуке Хрватских судова, ја вам тврдим да нити Хашки трибунал нити Хрватски суд свом држављанину на оваквим доказима не би могао да заснује пресуду. Пресуда Хрватског суда у односу на Здравка Пашића је чисто застрашивање, то је део политичког маркетинга, у коме се говори о враћању Срба, а са друге стране чини све да случајно неко од њих се тамо не врати. Таква пресуда је резултат тога, води се у Глини истрага против Грубјешића, где је онда ту Пашић, откуд сад одједном Пашић се појављује, ако су докази усмерени на то и ако идемо за тим да су то били легални судски органи или органи гоњења, па да су они радили по Закону, па зар онда није претпоставка да су они имали доказе само за овога, а не и за Пашића.

Предлажем једину могућу ослобађајућу пресуду у смислу члана 355 става 3 и укидање притвора. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

У завршној речи бранилац оптуженог адв.Горан Петронијевић предлаже да суд донесе ослобађајућу пресуду у смислу члана 355 тачка 3 ЗКП-а и да укине притвор према оптуженом. Наводећи да је питање доношења пресуде у овом случају питање хоће ли суд да ради по Закону и да ли ће применити Закон, и донети једину могућу пресуду или ће на бази некавалитетних доказа одлучити другачије.

У свему осталом на начин на који је то евидентирано путем аудио визуелне технике у суду.

Оптужени изволите.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Господо судије и остали, ово је једина изјава, записник који је, на основу чега дигнута оптужница мени, овде пише да је ту оптужницу, значи једина нема друге, који је изјавио свједок «А», на основу ове. Тужилаштво каже да сам, значи тврдим, гарантујем, нисам имао пушку јер сам био слободан, а да Вам и ово објасним, значи нема човека у рату, значи колки је рат био и на Косову и то и овде, споменуто је било да сам ја,

нисам ишо на пункт, и да сам одбио да идем на пункт, значи био сам слободно једно пар дана, три, два, три колко, не знам ни ја, значи нема га, да ја узмем пушку, слободан и носам пушку преко дана на леђима а слободан сам, она има шест кила, и више са оквиром. Ја не знам ко то радио, наилазак Грубјеша кад ме је Грубјеша нашао, кад сам стаја, кад је он наишо, кад је мене покупио ја пушку нисам имао јер је нисам носио, био сам слободан, можете, то би свеједно ко да би ја сад свога адвоката видио суботом, недељом да шеће са мојим документима, а слободан је. Значи ко носи пушку на себи кад је слободан, ја сам њу једва носио кад сам ишо на положаје, што сам мора, а ја шећем градом, ни један војник не можеш видети који је слободан шеће се градом да има пушку, да носи на рамену, да ја идем сад суботом цијели дан сам слободан да носам пушку овако. Значи таквог војника није било, једино ако је полудио, значи ја сам био слободан, значи затечен сам без пушке. По виђењу, чак и Грубјеша изјављује у своју изјаву, у своју одбрану прије, значи прије када је изјављива тамо пише да је пуцао овај свједок «А» а да ја нисам ни имао пушку, значи није ме уопште ни оптуживао, значи ја нисам имао пушку, нисам је ни мого, јер једино да сам је носео три дана на себи нако да шећем градом и носим, значи капут не можете носити на себи а камоли пушку, значи пушке нисам има. Пиштољ сам има дугу деветку, а овдје свједок изјављује, значи ова оптужница која је састављена, значи није, ова изјава главна изјава која је, да је Петар Гламочлија њега испита ову изјаву радио, а ово Петар није ни потписао нити је ш'њим икада разговарао, значи на основу овога сам ја, дигнута мени оптужница. Тужилац неке ствари које ја, ја сам се окаменио, које он, да сам пуцао из пушке коју нисам има, а овдје у главној овој, свједок «А» који је значи, требао би бит, његово виђење, другога не може бит нег његово виђење, значи једини је он био, на 30 метара, 25-30 метара, који је изјавио како смо ми ишли, значи узео ме је Грубјеша, одвезо ме својим аутом, отишо у Дом здравља, тужилац све иде у два, «они су били, они су отишли, они су се довели», значи ми смо, тачно, и све једна изјава се и сведока «А» и ове «Б» и моја сви се поклапају и једино на изласку, значи ја сам осто у ауту па сам изишо из аута, Грубјеша от'ша, свједок «А» изјављује да је овај мени реко «Омере», именом, значи, нит се зовем тако, Грубјеша никада тог човека нисам видио до тада, нити добар дан, и он, и никада га после нисам видио, да би свједок «А» овдје изјавио ко му је то саставио и помогао то се види, јер га Петар није ни испитивао, нити је ово Петар потписивао, ево има овде потписа четири, пет, ники везе нема с никим, а на основу овога сам ја оптужен. И онда стоји Пашић је пуцао из «тетејца», ја уопште никада у рату нисам, никада «тетејца» нисам има, има сам «ЦЗ» има сам «7,65» мали, има сам онај швапски горе цијев дуге деветке, тај сам једини пиштољ највише волио и тај сам пиштољ ја носио, значи «тетејца» никада у животу нисам имао, значи да сам га посједовао, држао сам га у рукама иначе, а никада нисам посједовао, и он каже да је мене видио, ја, и на основу овога мене дигнута оптужница.

А у изјави кад се суочио самном и са Грубешаћом, ништа од овога није, нема везе, зашто није реко он да је мени реко кад сам ја, кад је Грубјешаћ

извео доктора доша до аута, зашто овдје није рекао, а он каже е «Омере», да он мене као, испада да смо нас два дружимо се пет, шест година, да смо се нешто договорили, и на основу овога да смо се ми договорили, значи никад се ни договорили, јер он је мени реко има рањених, у мојој изјави било, стоји да како сам ја реко, значи све исто, кад смо дошли тамо моје виђење је било, значи изашли смо, изашо је што је реко то и послѣје и ја и Грубјешаћ, излази доктор, иза њега иде Грубјешаћ, иза Грубјешаћа идем ја, то се може, ми можемо то демонстрират по ноћи, можемо и то, ако ја стојим овде, код овога стола стоји један, а до зида други, по ноћи да ли се може разлика направит колко има тачно метара између њих два, не може. Ако сам ја изиша из Грубјешаћа, ја сам њега мора престићи да би пукао у доктора, ја би, ја ћу ако буде све то тако ми ћемо то по ноћи демонстрират, изаћи ћемо ође цестом, стаћемо где има шуме, дрвеће, није се видло, па ћемо, стаћу ја, стаће, може ко ође, значи нас троје и четврти нек буде на 25 метара, ако буде видио нек пуца у мене, слободно, ја ћу потписат. Значи немогуће је то било извести. Него се испада, свједок «А» изјављује како се то десило, кад је чуо бљесак бам, бам, бам, бам, он је, ја сам био негде не знам ни ја, стварно он је био тада млад и ја не знам, највероватније да је био, јер ја нисам видио, моје виђење, ја нисам у Грубјешаћа видио пушку, па сам ових дана, размишњам, значи ја сам своје виђење изнио, значи нит сам слагао, нит сам то, него тако моје виђење било, кад је Грубјешаћ изјавио, ја никад у животу нисам био с Грубјешаћем послѣје, нисам читао, нисам тражио ни од Вас изјаве, ја од Вас нисам тражио изјаве, да сам прочита изјаву, видим у ЦЗ-у неко тражи изјаве пријашњих сведока шта и како, ја од Вас нисам тражио, нисам прочита изјаву «А» свједока, ни изјаву Грубјешаћа, ја после кад сам то све анализира видим како сам ја то виђење има тако. Ја кад сам дошо, био сам не знам, пар корака, да ли се било три, пет, јер није се било тад, није тад било запажање, Ви сте мене питали како је имао одјело, не знам, јер ми је упрто мишљење било има рањеника, имамо задатак, има рањеника, сад опет се пита те ситнице, питања, мислим нису ситнице али јесу, али није запажање, нису била та запажања ни, дал је ово неко, он је реко мени има рањеника идемо на задатак, у том смислу је то било, иде, сад је неко сломио ође ногу и сад ја питам, не знам ја ако има хаљину ја ћу ић, ако не, значи не пита се то, у том времену то је осјећај човјека који се не пита што-како, значи није ми било, пушку нисам, а он је изјавио значи кад је он излазио ван, ја нисам видио у њега пушку, он каже ја сам држа овако пушку, значи он је њу држа, ја нисам је мого примјетит јер су биле црне панталоне, и оно, шта је има на себи, ја мислим да је има нешто шарено, дал је има доље, дал горе, не знам, моје виђење је тако било. И кад сам ја реко, ја сам реко да је он гурнуо, да је он гурнуо доктора, кад је он нато, јер из пушке се не може пуцати из једне руке, значи она оде горе или оде на страну, не знам ни ја, и он кад је ово направио, значи моје виђење је било кад сам ја видио из онако како сам ја њега видио, мрак је био, није се видио, значи он кад је направио ово, ја сам у том моменту зашто сам му реко да је он гурнуо доктора, јер он кад је носио овако пушку, кад је ово направио, ова му

је рука из моје даљине се, ја кад сам после себи, зашто сам ја реко, да ли сам ја у праву или да ли је то тако било, али он каже пуцао сам из пушке.

Кад је пуцњава настала ја нисам мого, није мого ни «А», то је његово виђење али ја сам на крају, кад сам ја сам себе, видим зашто се, како сам ја видио да је он њега гурнуо, он како је држа овако пушку, кад је узео пушку, зграбио, пуцао, значи он је направио ово, на основу тога сам ја иза њега закључио, јер он по моме виђење значи не идем из онога, не да се оправдавам, из мога виђења да је он њега гурнуо, он кад је дига овако руку, по моме виђењу, било да је он њега гурнуо. И настала је пуцњава, та пуцњава кад је настала то су бљескови. Зашто кажем да се окренуо и јесте се окренуо, али се окренуо у том бљеску кад је то био, то је секунд, то је по секунде, десети дио, он је ваљда одскочио кад је тај рафал пуко у њега, он је одскочио, значи окренуо се, ја сам видео у том бљеску, али тај кад је био, ја сам био близу њега, дал сам био пар корака, дал сам био три, четири, пет, ја не знам колко сам био, али ја нисам мого, а кад смо ми изишли једни за другим, значи изиша је доктор, доктор је био на степеницама, значи он је већ био горе, има то, не знам колко било две, три, пет степеница, не знам, та рупа од врата је најцрња, али моје виђење отуда да су они на степеницама на вратима. Тужилац говори да сам ја реко да је он отиша у собу, па био у соби, па се вратио назад, ја сам се прекрстио, кад сам ја то реко, ја то нема нигде да сам ја то реко, ја сам реко значи, били су на вратима, како је он њега, моје виђење, гурнуо, али он по његовом сад причи, да ли сам ја то видио како треба, ил нисам, али моје виђење, значи он је уватио пушку, јер сам пушком не може пуцати из једне руке, она баца, иде, али он је има пушку, ја је нисам видио, ја да сам је видио ја бих реко, пошто нисам видео пушку, ја сам чуо пуцњење и то, ја сам претпоставио да је то пиштољ, да је пиштољ тап, тап, тап, или шта ја знам, тако. Значи јер ње нисам видио, а он каже држа сам је ту и на основу, и кад је он направио, диго пушку овако, моје виђење је било да је он њега гурнуо, сад да ли је гурнуо дал није гурнуо, али моје виђење је тако било. Значи нисам имао «тетејца» пише да сам има, оптужен сам да сам пуцао пушком коју нисам посједова, а главни који је био, нико други није био, можда је неко био са стране, ја не знам, али главна изјава, главнога свједока видио сам Пашић је пуца из пиштоља, а који сам га баш видио «тетејца» а овај је пуцао из пушке. Ето, а значи моје виђење зашто сам ја реко да га гурнуо и да су били на вратима. Зашто се доктор окренуо, тачно оно што Грубјешкић реко и то сте могли гледати на филмовима, испуцавање, пуцање у човека, ја имам шест година рата, било је свашта. А мени да неко нареди, ја јесам био чвршћи, жешћи и способнији од њи свију, да мени неко нареди да ја идем неког убит то није било, значи то није мога, то није команданта мога, то није мога направит мени нико, јер би, увјек би реко господине ако си већи официр од мене направи ти немој да ја, значи то није ни смио нико рећи, а Грубјешкића нит сам, овога боже, доктора нит сам познао, нит сам имао зашто да то направим, свједок «А» изјављује да, ја никада нисам био у Вуковару овог рата, он рече, ја кад сам читао исто сам се, ја би волио да је то било прије, да сам ја добио ту изјаву прије да га баш питам да он мене, вели мене онај лопов

и онај безобразњак, кад сам ја то био лопов и не знам ни ја, да је он мене затворио, значи никад нисам био у Вуковару и он каже да сам ја био у Вуковар, њега видио, ради неке Тање цуре, она што била, а ја Тању, Тања испричала о мени да ја, значи ја Тањи нит сам што рекао у животу нит сам то, ја сам њу гледа ко женску, била је згодна цура, али никада у животу нисам погледао ружно или замислио је, а он каже да сам ја као наводно, да ја њему, да је он мене затворио или да сам ја се њему супротставио да сам реко е ти си, нешто о Тањи, значи нема благе везе. Значи никад нисам био у Вуковару, а он каже да је био у Вуковару, а ја никад нисам био у Вуковару и да и јесам он мене не може затворити, значи није он мене мога, није мене мога свак, јер није има ни зашто.

Код истражног судије наводно да судија потписан, опет изјављује каже, он је био овдје у Београду, ја сам 13 година у Београду, он је исто 13 година овдје, значи ја познам цјелу Палату правде, познам 29.-ога пола, значи све, ја сам мого доћи до њега, јер никад ми није пало на памет да ја нађем човека тога, нит сам знао како се зове. Он доша па изјавио како он затвара ме, како то, значи никад нисам долазио до тога јер сам сматрао, а он је написао да је он код судије, ја имам четири пиштоља у себе, три, колко ли, он се боја неке претње, значи никад му претио нисам, нит сам га позна, можда би ја нешто и њему реко, ал нисам се позна, нисам се осећао кривим, и зато он је овдје и ја сам у Београду, никада, Перу Гламочлију сам познам овдје, па сигурно осам, девет година, ја радим керамику он је столар, ја никад у животу Перу нисам ни помислио да питам о било чему такве ствари, нисам помислио. Значи Пери сам био у кући, били смо у кафани, били смо на послу пар посла смо се нашли, никада у животу нисам помислио да питам Перо шта оно би, ја сам знао, ја сам има, ја сам читао на, нисам ја, него читао други на интернету да се ја налазим, да ме Хрватска оптужује, тако. Ја сам у Палати правди питао сам Микија, Милована Прерадовића, мени Мики каже Пашо ако знаш да ниси крив каже нема што, они ће тебе позвати, ти ћеш дават изјаве, бранит ћеш се са слободе и тако даље, ја никада нисам, никад нисам ја тако, а три године сам био са њима, каже нема, са Живковићем, са Блажићем, са, каже ја мислио ако, како нема везе од тога и онде мени, тако и тако сам био и нема, појма немам о томе. Тако да никада нисам доша до било кога да ја питам «А» свједока или Пере шта било, како, или да прочитам, можда би ја, ја би се бранио, ја сам могу закунути и свачим да сам реко до краја ријеч која нема ни мало грама лажи ни неистине, него је то било моје виђење. На основу свога виђења сам то видио, а нисам мого пуцат, и да сам хтјео нисам мого да пуцам, а друго нисам ни знао намјеру Грубјеша.

Е овде се, чита се докторова изјава, она изјава се не може, оно не може никако бити, мора бит ако је он мјерио колка је рана, значи неко је мора записат. Ако се та рана, он је то писа руком па последије на машину или је мртвац, овај, мртво тело било крај њега па је он писа машином, иша амо, ја не знам на основу чега може бити веродостојан докуменат да он сам потпише тај докуменат и на крају да га измјери метром, а он је био, тај доктор је већи од мене, по моме виђењу кад сам ја, кад је то, кад је њега довео Грубјеша, он је

човјек био јачи од мене, крупнији и већи, не знам колко, али ја имам 184, а он је написа да он има 170. Мислим такав документ, ја не знам колко је то признато и колко то може. Јер свака ексхумација тако, ја мислим да мора бит два човјека, да неко мери неко пише, на крају да то буде. Него он отиша сам и направио то сам, ја то нисам видио нигде, тако нешто, документ, а то је важан докуменат. Тужилац исто прича они су ишли, није тачно, значи важно је да нит сам одлазио по доктора, нит сам га враћао, нит ништа, нике, сву је радњу радио Грубјешаћ јер наводно то, а зашто је то доктор Љуштина радио, на основу чега то тако, тај извјештај направио, ја нешто, ријеч је зашто, зашто је овај докуменат вако направљен да ово Перо Гламочлија а Перо није потписао, зашто је наведено вако ове ствари а у два суочења, значи самном суочење и са овим у Загребу што је овај, Грубјешаћ, ништа од тога није реко, на крају се дође, кад би га питао Грубјешаћ «А» свједока знаш ли кад смо се нашли оно код оног киоска, па си ми реко да се бојиш, зашто се бојиш, значи они се, он јес био млад, али зашто се бојиш, он каже ја се бојим, а њему је одговорио па и ја се бојим. А ја кад сам се враћао назад, значи кад је овај направио рафал значи то је трајало пар секунди, значи то кад сам ја већ близо дошо Грубјешаћа, кад је он већ направио, он се већ враћа назад, он пролази мене и ја идем за њим, ја сам њега пито, ја њега нисам пито зашто си то направио, него зашто си ти то тако направио. Да Вам будем искрен, рат је био, што га је убио није ме интересирало, дал је има разлога дал није, него, ја сам њему река зашто тако направи. Значи то си мого направит на триста других начина, а не на тај начин, јер сам се ту нашо, пита ће ме неко, питам се опет зашто се ја нисам ни једно слово никад упито, значи три дана сам био, два, три дана сам био у Слуњу, отишао сам за Кореницу, у Слуњ сам био два, три дана нисам ишо у Кореницу, јер ако одем у Кореницу одма добивам задатак и морам да радим и мало сам био, реко да будем слободан, ја чизме нисам 11 месеци скунуо с ногу, овога рата из почетка.

Мане Трбојевић, да причамо о Мани, не, овај како се зове, из Приммишља овај, Мане Чокеша, јер је био још један Мане Трбојевић. Мане Чокеша кад сам га пита, Мане познајеш ли ме, како би ја тебе мали познао кад си ти годиште мојих синова. Мане Чокеша је даљини 30 километара од мене, кад на крају ја у некој изјави прочитао ође, Мане мене описује, ја њега знам од мали ногу, и кад је био мали, Мане Чокеша објашњава у извјештају, а ја питам Мане познајеш, он мени вели како би те ја позна, ено има у транскрипту, стоји да ме не позна, на крају пише о мени да ме позна од мали ногу, кад сам га питао овдје, он вели како би, ја познам само Милу Пашића, то ми је даљни стриц, јер је био шеф криминала. Њега је позна, познаш ли мене, вели не, ја тебе не познам, ти си био парац мојих синова, јер ме није мога, ја нит сам се дружио са Маном, а ће сам ја, Мане од мене, ја сам чуо за Мана.

А спомињали су се неки и шкорпиони, чуо сам ође, да и о томе. Ти шкорпиони су, били су, то је било као. Осветници боже, ја шкорпиони. Осветници то су били људи који су нормално били као интервентна јединица, способна јединица, која никада једног метра нису без наређења отишли некуда или направили сами, нису то били дивљаци, наводно та је 110-ка на

којој је писало осветници дал је то уваћено са Хрватске стране или је Муслиманске, неће отета, ја не знам, заробљена, и на основу тога како се писало осветници, ми смо то возили и тако су ти осветници били. А овај свједок «А» опет изјављује да је он видио. А да ли си ме видио, каже ја мислим да сам те видио, а његово је све једну изјаву коју је урадио кад сте га Ви питали, ја мислим, ја не знам, можда је, ја се не сећам, и на крају да ја дођем до тога на основу овога свједока. А на основу овога ја сам добио оптужницу, и сад се ја питам ко је ово саставио, значи ово он гарант, ако је изјавио не знам које је лице службено, ако није Перо, зашто је Перо овде није потписано Перино име, јер овде стоји још Перино име сасвим стото, стоји изјава сасвим стога, Ранко Бјељац сасвим стога, ево потпис Ранка Бјељца а овај рукопис и на овој другој што је потписана иста рука писала, исто све. И на основу ове изјаве сам ја дошо оvdје и девет месеци лежим у ЦЗ-у, на основу овога, која нема везе са изјавом суочења самном, не да нема везе, има 50%, значи слаже се да смо ми дошли, да је Грубјешкић доша тамо, да су њи два, дошли вамо, тужилац изјављује каже Пашић да ли не кажем, да ли не говорим истину ил лажем, реко ће ко сједио, ја кажем моје виђење, моје сјећање јер ми није то било сад у запажању, кад је речено има рањеника, значи није ми било то у памети, да ја могу, да ја сад кажем, е слушај ја сам сједио ту ил не знам ни ја, ил не знам, ми нисмо ишли негде на игранку па да крај мене сједила боља женска, крај њега лошија, па да сам реко један је било тамо. Значи ја нисам мого, није ми то било оvdје, да ја могу сад, ми смо сједили у ауту, чињеница да је доктор убијен, чињеница је да значи нисам негирао да сам био тамо, и све. Ал на крају те ствар, значи не могу, није ми било запажање, углавном били смо у једном ауту, нико се није возио у дрвеним колима ил да сам ја ишо другим аутом, него ми смо сва четири била у ауту а по моме сећању је било да, не могу рећи, значи ја мислим по моме мишљењу да је доктор сједио на мени, колко сам ја мого оно, да смо нас два, не знам, не да не знам, него по моме виђењу и моме сјећању да је доктор био напред, сад дал је био напред ја не знам у чем је разлика ту, ја не знам ко ту, да ли се ту долази, али ја по моме мишљењу ако ви тражите истину, ја мислим да се може доћ до ње и да се по истини дође до тога и да се, јер не браним се, нисам реко да нисам био, нисам ништа мимоишо, нисам ништа слагао, а све стоји у транскрипту да ова изјава и овога, и изјава свједока «А» да не поклапају се, немају везе једни са другим. Толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала, седите.

Оптужени у завршној речи наводи ништа нисам слагао, не браним се, признајем да сам на лицу места био, али дело нисам извршио, са собом нисам имао пушку, у доктора нисам пуцао, рекао сам све што сам видео, ја сам на бази овако фалсификованих доказа оптужен и већ девет месеци невин лежим у притвору.

Да ли неко још има нешто да изјави? Тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само неколико одговора, на.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче како одговор на?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У смислу члана 346 став 3 ЗКП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Заменик тужиоца Веселин Мрдак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Конкретно на основу члана 346 став 3 ЗКП-а, само неколико одговора на тврдње и констатације одбране и оптуженог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче изволите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дакле један од бранилаца оптуженог је мислим у делу свог исказа, благо речено некоректно интерпретирао наводе из садржаја изјаве из кривичне пријаве приликом оцене неких доказа, веродостојност и тако даље, иако ћемо се сви апсолутно сложити да нешто што није прочитано и није изведено није доказ, па се на то не можемо ни позивати. Друго, констатација одбране да је се поставља питање статуса доктора Крушића, да ли је он заробљеник, знамо и по међународном праву и по нашем, ко су то заробљеници, да није цивилно лице, па чак и оптуженог Грубјешаћа веома му је добро познато да је доктор у таквом статусу цивилно лице, да је Грубјешаћ цивилно лице у служби и под контролом власти тог и тамо председништва које је било, значи по основаним, новооснованим органа власти и евентуално у неком другом случају било кога другог. Треће, веродостојност исказа сведока Грубјешаћа на који се позива одбрана, између осталог само ћу цитирати један део његовог исказа из транскрипта где између осталог Грубјешаћ каже «ја знам за себе» цитат, «да сам први пуцао, знам да сам пуцао први». Ко је други? И дозволите ми на крају само одговор на констатацију из одбране оптуженог Пашића да сам му у завршној речи импутирао нешто што он никад није изјавио, наиме тврди да никада није рекао у својој изјави и да је прво у просторију ушао доктор а за њим са врата оптужени Грубјешаћ. Дакле цитирам из транскрипта оно што је оптужени изјавио «он, доктор улази унутра и то се дешава, што значи на вратима, значи овај Грубјешаћ стоји на вратима, овај доктор ушао унутра, ушао је пар корака и тако су та дешавања». То је све, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија, користећи исто право због законске форме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу наравно дозволити и браниоцу, изволите. И реч оптуженог пошто се и он јавио.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да би била послења реч одбране, како Закон предвиђа. Ми нећемо имати примедбе ни било какве одговоре на овакве, на коментаре на завршну реч тужиоца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала браниоце. Изволите дођите овде напред. Оптужени Пашић Здравко.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Што господин тужилац сад изјавио, то је моје виђење, значи то је моје виђење који сам био тамо, а он из овога сачињеног што је реко онај, што је реко онај, што нема везе, ја кажем, ја, то је моје

виђење да је он био на вратима, ја не гарантујем, не могу иљаду посто јер би ми се морали наћи тамо, ал моје виђење пошто је био мрак ако сам ја то видио, а његов доказ да је 30 метара човјек који је очевидац, па да се сад, да се направи разлика значи моја на основу Грубјеша и доктора и човјека са 30 метара у мраку. Значи моје је виђење, а у транскрипт стоји виђење, значи моје виђење и ја сам то објаснио сад, да је он, пушком се не може пуцати једном руком, да је моје било виђење кад је он диго овако руку по моме је било да га је гурнуо, по мом виђењу, зато што рупа била, врата су била црња од зида и мрак је био. Значи по мом виђењу у овом ћошку ако је сад, ви можете и стајати метар, два, али се одавде не може оцијенит да ли сте ви три метра, али се чини да сте једно уз другога вако, на даљини, пет, шест корака, три, четири небитно. Значи оно је моје, ја сам реко своје виђење, а значи ја нисам унутра, да, значи то је моје виђење који сам ја видио, да је то било тако, значи мрак је био, немам претпоставку, стоји до тога, значи нит сам са Грубјеша никад био у животу ни реко добар дана. Покупио ме, реко је тако, значи нисам имао договор никако, и да је било тако то не би било тако. Јер ја не бих то желело, ја кад сам га питао то, значи нисам пита зашто си ти то направио, него зашто тако направи. Значи моје, ја сам причао своје виђење а тужилац каже да сам ја то реко, да, моје, ја сам видио моје виђење, значи у том се разликује мало. Свједок «А» каже иде доктор, иде за њим Грубјеша иде за њим Пашић, ја сам мора да претекнем Грубјеша да би пуцао, ја. Значи ја ако не знам како ће се ово одвијати, ја ћу тражит да будемо, значи да будемо нас три, да имамо оружје, мећемо напред лутку или не знам, бићу ја најпрви, па да видимо да ли се ово може изјести ако сам ја био из Грубјеша, ако је Грубјеша био, а то је, свједок «А» каже да је то било пар секунди, тачно, значи то је трајало пар секунди, ја да сам и хтјео да пуцам у доктора ја сам мора, ја сам га мора гурнути, срушити га, или не знам ни ја шта направит, да би ја пуцао. А да ли може два човека да убију једнога. Да сам има намјеру, да сам знао да ће тако да се деси опет нисам то могло да изведем, а пушку нисам има причао сам зашто је нисам имао, није је нико носио, значи пушку нисам носио три дана на себи, био сам два, три дана слободан, значи дошло се до тога да сам напустио, нисам хтео ић на пункт, а да сам три дана носа пушку на себи, ја мислим да би онда неће полудио и отиша некуда. Јер је, а то није радио нико, него ако има пиштољ ми смо шетали, базали, не знам ни ја, значи он је мене сусрео није ме покупио, он је мене покупио кад је он наишо, ја сам стајао, он је реко тако како је реко, ми смо отишли, и тако даље то било. Значи пушка мени била у ауту, ми смо пушку остављали у гостиони, ми смо пушку остављали у спаваону у хотелу, сваки је има пет пушака, пушку није нико хтео украст, значи тамо се пушке нису крале, јер је има свако пет, значи ће год како био ко, пушка се носила ако је ишо неко из линије или иде на линију, на положаје, или иде на неку интервенцију, тад је пушку мога имат на себи. Или чак је није ни има на себи, него је има, ако има ауто, или има камион значи нико није слободан један дан, или један сат да је носа пушку на рамену, а ја сам био слободан, на основу чега би ја пушку, да ме он мене Грубјеша покупи са пушком, значи нисам је имао, не да нисам могло имат, значи немогуће да сам је

има, јер је нико у животу није носио четири, пет дана да носи, слободан да носи пушку на рамену. А пиштољ сам има, значи нисам имао «тетејца» него сам имао дугу деветку, швапски онај, официрски, голе цијеви, то је дуга деветка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Да ли неко има још нешто да изјави? Нема.

Довршено у 17.30 часова

Пресуду ћемо објавити за пола сата, сат, или тако нешто, бићете овде. Дакле данас, обзиром на ово велико поверење које су нам сви исказали тиме да ћемо да донесемо праведну пресуду и да су се странке изузетно трудиле, објавићемо пресуду данас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала вам. Да, одмах ћемо да објавимо пресуду.

Суд је након већања и гласања,

У ИМЕ НАРОДА

Донео

ПРЕСУДУ

Опт.ЗДРАВКО ПАШИЋ са личним подацима као у списима предмета,

К Р И В Ј Е

Што је:

Кршећи правила међународног права садржаног у IV Женевској конвенцији о заштити грађанских лица за време рата, од 12.08.1949. године, члан 3 став 1 тачка а у вези члана 13 и члана 4 став 2 тачка а Другог допунског протокола уз наведену Конвенцију за заштиту жртава немеђународних оружаних сукоба, у другој половини 1991. године за време унутрашњег оружаног сукоба у СФРЈ, тада међународно признатој држави између ЈНА и других оружаних формација у саставу тадашње САО Крајине а од 19.12.1991.године Републике Српске Крајине (РСК), са једне стране и с друге организованих оружаних јединица Збора народне гарде (ЗНГ) и МУП-а Републике Хрватске, тада једне од федералних јединица СФРЈ, у ноћи између 22. и 23.12.1991. године на подручју општине Слуњ у Републици Хрватској, по претходном договору, заједно са Грубјешкић Миланом, против кога је правноснажном пресудом Жупанијског суда у Карловцу, К.бр.2/01 од 16.11.2001. године окончан кривични поступак и који се сада налази на издржавању казне, обојица као припадници организованих оружаних формација у саставу органа власти тадашње САО Крајине –(РСК) извршили убиство цивилног лица које није учествовало непосредно у непријатељствима, тако што су путничким аутомобилом марке «Мерцедес» дошли до Дома здравља у Слуњу, захтевајући да доктор Драгутин Крушић, иначе хрватске националности, пође са њима у Цетинград наводно ради указивања медицинске помоћи већем броју рањеника, што је била неистина, па када је овај, поступајући по њиховом захтеву и носећи са собом лекарску торбу, пошао са њима наведеним колима, упутили се ван града, да би након што су се зауставили на паркиралишту испред гостионице «Сузи» и у моменту када је оштећени изашао из кола и упутио се ка улазу наведеног објекта, испалили у њега више пројектила са удаљености од свега неколико метара и то Пашић из аутоматске пушке, а Грубјешкић из пиштоља калибра 7,62 милиметра, наневши му при том вишеструке прострелне ране по целом телу, од којих је на лицу места наступила смрт.

-чиме је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ (Сл.лист СРЈ 37/93)

Па га суд применом напред наведених законских одредаба и чланова 5, 33, 38 и 41 КЗСРЈ и члана 356 ЗКП-а,

О С У Ђ У Ј Е

на казну затвора у трајању од 8 (осам) година.

У коју му се у смислу одредбе члана 50, урачунава време које је провео у притвору од дана 26.09.2007.године, када је лишен слободе па до правноснажности пресуде а најдуже до истека казне на коју је осуђен.

На основу одредбе члана 196 ст.1 у вези чл 193 ст.2 ЗКП обавезује се окривљени Здравко Пашић да на име паушала плати 20.000,00 динара овом суду у року од 15 дана од правноснажности пресуде и да накнади суду трошкове кривичног поступка, о чијој ће висини да се одлучи накнадно посебним решењем.

На основу члана 206 ст.3 ЗКП-а, оштећене Ана Полимац Крушић и оштећена Драгица Мајурец се упућују на парницу ради остваривања имовинско-правног захтева.

И

У смислу члана 358 ст.5 у вези члана 142 ст.1 тач.2 ЗКП

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ПРОДУЖАВА СЕ ПРИТВОР

Према оптуженом **ЗДРАВКУ ПАШИЋУ** са личним подацима као у списима предмета одређен решењем истражног судије Окружног суда у Београду Ки.В.бр.10/2007 од 27.09.2007.године, који се оптуженом рачуна од дана 26.09.2007.године, када је лишен слободе, па на даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала вам седите.

Привилегија је суда да своју одлуку овако објави а да затим у писменом отпракку за ту одлуку да разлоге. Због тога ћу ја сада да будем у што је могућој мери кратка обзиром да су нам и завршне речи биле доста дуге.

Суд је дакле из изведених доказа утврдио чињенично стање као у изреци ове пресуде, односно да се догађај одиграо на начин на који је то претстављено у овој изреци, пре свега суд из саме одбране оптуженог утврђује да је он био на лицу места, био присутан када је покојни лишен живота, да је ту дошао са Миланом Грубјешихем, да су они заједно отишли претходно до дома здравља и затим да је ту на лицу места лишен живота покојни Драгутин Крушић, међутим суд није прихватио одбрану оптуженог да он у извршењу овога дела није присуствовао већ да се сасвим случајно нашао на том месту, суд налази да из исказа сведока «А» који је био доследан током читавог поступка да толико пуцања из једног оружја не може да буде, сигуран у својој тврдњи да је видео два бљеска, сигуран такође у тврдњи да пуцњава није била рафална већ појединачна, сигуран такође у својој тврдњи ко је од оптуженог и сведока Милана Грубјешиха имао које оружје, нашао да је и оптужени пуцао у покојног и да је учествовао и предузео све радње извршења овога кривичног дела. Обзиром да се кривично дело одиграло у контексту оружаног сукоба који је постојао између с једне стране српских снага и снага САО Крајине, односно Републике Српске Крајине, и с друге стране Збора народне гарде и полиције Хрватске, те да је оптужени био у наведено време припадник оружаных снага, при чему суд није прихватио тезу одбране да је он тада био слободан, да је тада био тренутно нераспоређен, односно да није прихватио задатак па тих дана је тако једноставно шетао.

Суд је нашао да у конкретном случају имају да се примене одредбе Женевских конвенција којима је и покојни уживао заштиту обзиром да је био цивил који није непосредно учествовао у непријатељствима, при чему суд није прихватио такође тезу из исказа сведока Милана Грубјешиха да је покојни наводно имао у свом стану извесну станицу из које је наводио војску Хрватске, да делује по јединицама српских снага и да је уништио књигу болесника у дому здравља па да је и он био припадник хрватских оружаных снага.

Суд се такође осврнуо, односно водио је рачуна и о писменим доказима које је прочитао на претресу и нашао да се чињенично стање утврђује из документа који носи назив «записник о увиђају» где је констатовано шта је пронађено на лицу места, које чауре и који пројектили и из спољног прегледа

леша, који је насловљен као «судско-медицинска експертиза» где су констатоване ране које су пронађене на телу покојног. Суд се бавио приликом одлучивања и питањем да ли је могуће или није, о чему смо претходно и одлучили на главном претресу и због чега није ове доказе издвојио из списка, о чему ће такође у пресуди бити дати разлози, при чему је суд имао у виду и тезу одбране да се ради о доказима који су сачинили нелегални органи, који нису сачињени на начин прописан законом, односно који су одређени од тих докумената фалсификовани, те да одређени документи нису и на службеном језику суда. При томе је суд нашао да се дакле ти докази могу ти користе, користио их је и из њих и нашао да је њихова садржина управо таква да упућује на то да се догађај одиграо управо на начин на који је то описано овде у изреци пресуде.

Суд је даље дакле нашао да ово кривично дело, односно радње оптуженог имају сва обележја кривичног дела из члана 142 став 1 Кривичног закона Србије, да је оптужени поступао умишљајно по претходном договору, да је он као саизвршилац са Миланом Грубјешаћем који је осуђен од стране суда у Хрватској ово дело извршио, па га је огласио кривим. Приликом одмеравања казне суд је нашао да околности под којима је дело учињено, чињеница да смо из исказа сведока утврдили да је покојни доктор био предан свом послу, да је остао ту у Слуњу, да је указивао помоћ, како то каже Милан Грубјешаћ рањеницима и пре овога догађаја, да су те околности да је управо та његова преданост послу искоришћена да би се он одвео и лишио живота отежавајућа околност, те да су отежавајуће околности везане и за саму личност извршиоца обзиром да оптужени сам наводи да је покојни по некада лечио и његове родитеље. Међутим, суд је нашао да код оптуженог стоји олакшавајуће околности које су везане пре свега за његово здравствено стање, и утврђени степен инвалидитета, о чему смо такође прочитали и извели доказе, па је нашао да оваквом једном казном у трајању од осам година може да се постигне сврха кривичних санкција и сврха кажњавања.

Суд је даље одлучио о трошковима и паушалу, односно о трошковима обзиром да нема довољно података, за сада о њиховој висини нисмо одлучили, док смо нашли да плаћањем паушала од 20.000,00 динара оптужени неће угрозити своју егзистенцију нити егзистенцију детета које издржава.

Суд је донео одлуку и о постављеном имовинско-правном захтеву, за оштећене сестру и супругу покојног и упутио их је на парницу, и коначно имајући у виду ову казну продужио је притвор против оптуженог.

Против ове одлуке имате право жалбе Врховном суду Србије, преко овога суда у року од 15 дана.

Хвала вам.

Записничар

Председник већа-судија